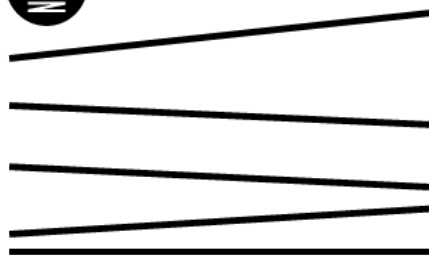

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Ewald, Johannes.

Titel | Title:

Fiskerne : et Syngespil i tre Handlinger.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Christian Gottlob Prost, 1780

Fysiske størrelse | Physical extent:

128 s.

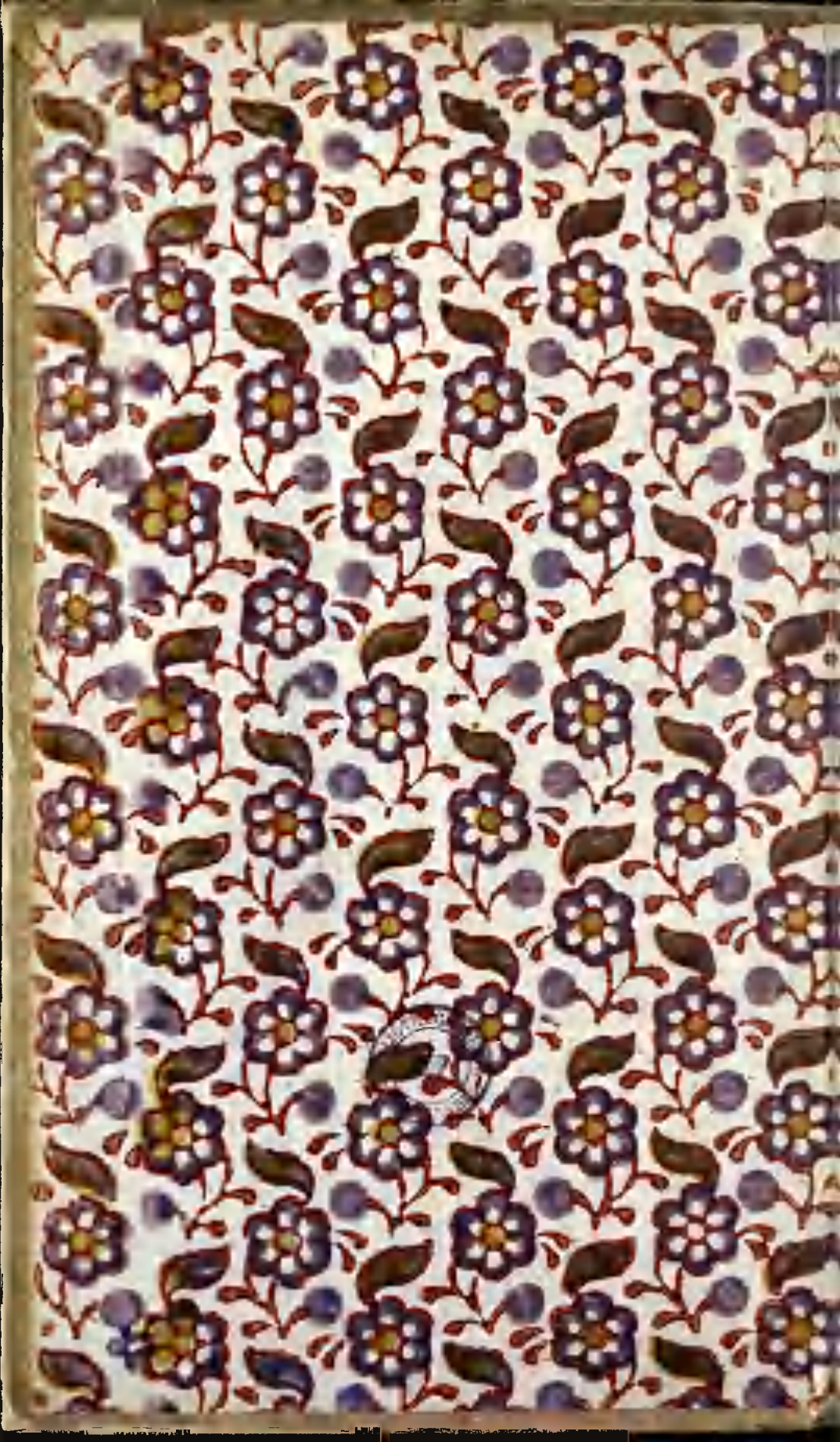
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

55-64

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020705915

815 E C H E

Erzählung

Ein Handlungsgehilfe

von
Friedrich Schlegel

München, 1781

Berlin, in der Königl. Preuss. Buchh.
Kongl. Universitäts-Buchh.

29411112

11111111

11111111

11111111

11111111

11111111

11111111

11111111

Sisterne.

Et Syngespil

i

Tre Handlinger

af

Johannes Ewald.

Kiøbenhavn, 1780.

Forlagt ved Christian Gottlob Proft,
Kongel. Universitets Boghandler.

150331718

1191803 13

1191803 13

1191803 13

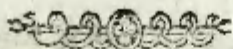
Anledningen til dette Stykke er tagen af en Hændelse, som Herr Kammer-Raad Walling i de store og gode Handlinger af Danske, Norske og Holstenere, Side 48 — 51 fortæller saaledes:

For fem Aar siden (1775) indstrandede et Skib imellem Fiskeriøerne Hornbæk og Billingeby paa Cronborg Amt. Skibet, som var bestemt til Skotland med Vug, førtes af en Engelsk Skipper, Thomas Bruun, og havde, foruden ham, endnu fem Mand ombord. Det var om Efteraaret i en mørk og stormende Nat at disse uheldige Mennesker maatte friste saa haard en Skiebne. De ventede kun efter Dagens Aubrekning, for at see hvor de vare, og hvad Haab de kunde gjøre sig om Redning. Dagen kom; de saae sig et Bøsseskud fra Landet, og raabte om Hielp. Ved disse uheldige Raab forsamlede Bønderne af Hornbæk og Billingeby sig paa Strandbredden. De satte Baade ud for at røe ombord; men Stormen blev ved at valse saa stærk, at det ei var muligt at trænge igiennem. Ofte gjorde de Forsøg derpaa; men Forsøgene mislykkedes; de maatte hver gang vende

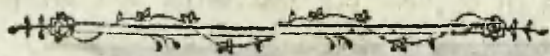

tilbage, uden at naae deres Hensigt. Smidlertid stode de arme Skibbrudne paa Braget, overladte til dem selv. Trættede af forrige Mats Arbeide, udmattede af Kulde, Hunger og Angest, tabte de efterhaanden Mod og Styrke, og styrtede døde ned ved Siden af hinanden. Sen paa Eftermiddagen vare aleene Skipperen og Styrmanden tilbage. Styrmanden, forfærdet ved at see Eigene omkring sig, besluttede da at anvinde de sidste Kræfter, han havde tilbage, paa at svømme i Land. Han savnede Skipperen, sagde ham Farvel, og kastede sig derpaa ud. Men neppe var han kommen nogle Favnne ud fra Braget, før et Stykke flydende Træ slodte paa ham; det knusede hans Hoved, han sank. Alle disse yndelige Scener maatte Bønderne paa Strandbredden vare Tilfuerere til. Enhver Scene havde rørt dem. Denne sidste satte dem i saadan Bevægelse, at de paa ny begyndte at beraadsflaae, om det da ei paa nogen Maade skulde være muligt at redde Skipperen, som nu ene var tilbage. Da traadde frem Huusmandene Anders Jensen, Peder Jensen, Svend Bagge, og Tjeneste-Karlene Jens Larsen og Svend Pedersen, alle af Hornbæk, og forbandt sig til at vove det alleryderste paa det sidste Forsøg. De sette sig i en Baad, legge Rorer til, anspændte alle Kræfter, arbeide sig frem igjennem Volgerne, naae endelig ud til Braget, tage Skipperen med i Baaden, arbeide sig igjen tilbage, og bringe ham i Land til almindelig Glæde. Den halvdøde Mand blev derpaa baaren op til et Huus, hvor de forfriskede ham efter deres fattige Gæne, det beste de kunde, indtil han kort efter blev

mod:

mødtagen i Dronning-Møllen, et Sted der i Nærheden, herer han ved omhyggelig Pleie efterhaanden sit Liv, Helse og Etyrke igien. Da Skipperen var kommen til sig selv, og saa disse gode Folk, som havde været deres Livser at redde hans, tog han frem de Penge, han havde læst sig, og bed dem en Drel deraf. Men saa modige, som de før havde været til at gaae Faren i Møde, saa uegennyttige vare de nu. De forlangte ingen Belønning, men ansaae det for Pligt, at have udrevet en ulykkelig Mand fra Døden. Dog deres ædle Handlinger fortienede Belønning, og fik den. En indfødt dansk Mand, som lever uden for Fædrelandet, da han hørte Fortællingen derom, glædede han sig over sine Landsmænd og bestuete at vise dem den Skænsomhed, der tilkom dem. Til den Ende tillagde han enhver af benævnte fem Personer 25 Rigsdaler saa længe de leve. Disse Gaver nyde de nu aarlig. Naar nogen af dem dør, skal hans Andpart deles mellem de overlevende, og den, der bliver sidst tilbage, nyder de fulde 125 Rigsdaler aarlig paa sin Livetid.

Handlende Personer.

Anders, en Fisker.

Gunnid, hans Kone.

Lise, }
Birthe, } deres Døttre.

Knud, en Fisker, forlovet med Birthe.

Svend, en Fisker, forlovet med Lise.

Peder, }
Jens, } Fiskere.

Thomas, en Skibbruden.

Odelhem, en Dansk Herremand.

Claus, en Bonde.

Fiskere og Fiskerinder.

Skuepladsen er Hornbeks Fiskerleie. Handlingen
begynder om Morgenen, og endes samme Dags
Eftermiddag.

Første Handling.

Skuepladsen er i denne Handling en Fiskerhytte. Saa længe den varer, høres Stormen af og til, og Sludet mørkner Dagen.

Første Optrin.

Gunnild, Lise og Birthe.

De sidde omkring et Fisker-Garn, som de bøde paa. Ved Siden af Gunnild staaer et Bord med en slukket Lampe og et Timeglas.

Tercet.

Gunnild.

Erodsige og vilde
Brolse Bølgerne.
Natte-Stormen svinger
Lung de vaade Ringer
Blant de skummende.

Lise.

Livets rige Kilde,
 Moderlige Hav!
 Skal da Kiv og Brede
 I dit Skiod tilrede
 Dine Fostres Grav?

Birthe.

Lad vort Suk formilde
 Din og Himlens Harm!
 O hold op at trættes,
 At vi trygt kan møttes
 Ved din elskte Barm!

Alle Tre.

Lad vort Suk formilde
 Din og Himlens Harm!
 O hold op at trættes,
 At vi trygt kan møttes
 Ved din elskte Barm!

Lise.

Paa Bølgen svæver
 Mit Hiertes Ben!

Gumild.

Gumild.

Frygt ei, min Pige!

Lise.

Hvad vil du sige?

Hør Stormen stige!

Alf, hvor jeg hæver,

Jeg arme Pige!

Paa Bølgen svæver

Mit Hjertes Ben!

Gumild.

Frygt ei, min Pige!

Lise.

Hvad vil du sige?

Hør Stranden kaage,

Dg sprudle Taage,

Som skuler den!

Gumild.

Frygt ei, min Pige!

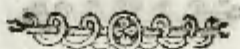
Lise.

Jeg arme Pige!

Alf, hvor jeg hæver!

Paa Bølgen svæver

Mit Hjertes Ben!

Gunnild.

Paa Stormens Binge
Kan Almagt bringe
Ham karst igien.

Birthe.

Jeg troer at føle
Min Brudgoms Død.

Gunnild.

Frygt ei, min Pige!

Birthe.

Hvad vil du sige?

Hør Stormen stige!

Hør Havet brole!

Jeg arme Pige!

Jeg troer at føle

Min Brudgoms Død.

Gunnild.

Frygt ei, min Pige!

Birthe.

Hvad vil du sige?

Hør Havet syde

Blant Skær, som bryde

Dets hule Stod!

Gunnild.

Gunnild.

Frygt ei, min Pige!

Birthe.

Jeg arme Pige!

Hør Havet brøle!

Jeg troer at føle

Min Brudgoms Dod.

Gunnild.

Vort Suk kan drage

Ham først tilbage

Alf Havets Skiod.

Alle Tre.

Livets rige Kilde,

Moderlige Hav!

Skal da Kiv og Brede

I dit Skied tilrede

Dine Fostres Grav?

Lad vort Suk formilde

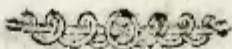
Din og Himlens Harm!

O hold op at trættes,

Alt vi trygt kan møttes

Bed din elskte Varm!

Else.

Lise.

Du dreier Glasset ei! — Hvor ofte, Moder,
Udlob det, fra den Tid vort Folk forlod os?

Gunild.

Snart skal det dreies første gang.

Lise.

Du skiertser!

To Timer, veed jeg vist, at Svend var borte.
Først gif han, som du veedst — og kom tilbage —
Og kyssede mig — og gif igien. — Den Arme!
Han gif! han rev sig løs fra dette Hierte!
Og iilde dristig nynnende mod Stormen,
Al Havets Skrek, inaaftæ sin Grav i Møde! —
Saa stod jeg stum, jeg veed ei selv hvor længe,
Og sukkede, da han forsvandt i Taagen.
Saa faldt vi, som du veedst, paa Knæ, og læste,
Og græd, og bad til ham, som styrer Havet,
Om hans Beskiærmelse.

Gunild.

Beskiærm dem, Fader!

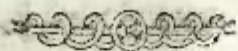
Lise.

O her vort Suk!

Birthe.

Benhør det!

Lise,

Lise, (efter en liden Pause.)

Nu — saa sang vi
En Morgen-Sang. — Saa, som du veedst, min
Moder,

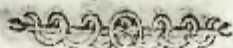
Saa puslede vi lidt omkring i Hytten —
Og puslede — og skurte Bord og Bænke —
Og gav vort Kræ, og talte det — og satte
Alt paa sit rette Sted, som Brug og Etik er.
Nu da — saa satte vi os her, at bede
Paa Garnene, og sang alt som vi bedte.
Saa tænkte jeg paa Svend — og græd, og tænkte,
Og sang; og nu — hvor længe har jeg talt nu?
Alt dette sammenlagt — to lange Timer,
To Timer er det vist — det veed mit Hierte.

Gunild.

Dit kielne Hierte skuffer dig, min Vige!
See kun paa Maskerne, som hver har knyttet;
Hvad synes dig? Er det en Times Arbeid?
Det var ei got, vist ikke got, min Datter,
At Armes Gierning gik saa seent fra Haanden.
Men Sagen er, dig længes, og du frygter.

Lise.

Aha! det er kun alt for sandt. Jeg zittrer!
Og længe, (thi jeg tvinges til at troe dig,)
Og længe, hele tre, maaskee vel fire,
Hvem veed, hvor mange Timer jeg skal quæles
Af

Af denne Angst. Nu svæve de paa Havet!
 Hvem veed? O Himmel! Hvert et Sted af
 Stormen

Forskrekker mig! Nei aldrig; aldrig saae jeg
 Saa fæl, saa lang, saa evig lang en Morgen.

Birthe.

Ja fæl, og haard for Fattige! Jeg frygter,
 De komme, som i gaar, med tomme Hænder.

Lise.

Ah, kom de kun!

Birthe.

Vel nok! og vel i morgen,
 Og altid vel! Thi hvad er kiert, som Livet?
 Men er vi rige? Har vi Keer og Agre
 At trostes ved, naar Havet længe glipper?
 Betænk det kun, at mange flige Nætter
 Vil dræbe os og dem, her i vor Hytte!
 Og skal vort Bundgarn længe staae uregnet,
 Og Hampen ei betalt, saa lidt som Baaden;
 Seent bliver da vort Fæstens-Øl, min Søster!
 Du veedst, paa dette Garn beroer vort Bryllup.

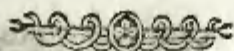
Lise.

Ah kom de, kom de kun med Liv og Helbred!

(Gunsild.)

Maaskee, mit Barn, er al vor Frygt utidig.
 Dog lad det være som det vil, din Bantroe

Er

Er altid Synd. — Er Himlens Arm forkortet?
Fæst al din Liid til den!

Lise.

Jeg vil, min Moder!

Jeg vil — og dog . . . Al var vi ei saa arme,
Da var det Synd at trodse slikt et Uveir.

Naar var saa græsselig en Storm, som denne?

Gumild.

Den sagtnedes dog lidt, som Dagen gryede.

Lise.

Og steg den ei igien? Ha, hør de grumme,

De vilde Stød! hør Havet, hvor det brøler!

Hør Brenningen! Hvad skulde de paa Stranden?

Hvad jog dem ud? — Al! var vi ei saa arme!

Birthe.

Men Armod er en mægtig Lov, min Søster!

Stil dig tilfreds! Hav Tanken til din Gierning!

Jeg er saa ræd, som du. Men naar jeg knytter,

Og hvad det ellers er, jeg har i Hænder,

Saa stræber jeg, og seer paa mine Fingre,

Hvor hurtigt de kan flytte sig. Og naar jeg

Saa nyner lidt, høit snakker lidt imellem,

Da synes mig, jeg glemmer, at jeg frygter.

Lise.

Du est da lykkelig! Al naar jeg jitrer,

Og jitrer for min Ven, da, al! da glemmer

Jeg

Jeg arme, at jeg har en Haand og Fingre;
Og hvad de synte med, og hvad jeg snakker.
Min Ven, min elskte Ven, er al min Tanke.

Birthe.

Jeg elsker min saa høit, som du, min Pige!

Lise.

Det veed jeg, Beste!— Al, jeg er ensfoldig.
Jeg er ei stærk, som du; tilgiv min Svaghed!

Aria.

Vel kan Sang og Synger byde
Frygten Skin af Rolighed;
Stirrende kan Diet dolge
Taaren, som det blendes ved.
Død kan standse, Ild kan dræbe
Klager paa min aabne Læbe,
Suk i mit beflemte Bryst.
Dog min bange Siel undflyde
Disse Glimt af kunstlet Fred.
Al, den er ei her! den følger
Gienem Storm og Skær og Volger
Med sin Kummer og sin Lyst!

Birthe.

Birthe.

Jeg er saa ræd, som du. Ak! om et Uheld
Nu treffer dem, hvor fandt jeg vel saa duelig,
Saa dristig, saa vindskibelig en Brudgom?
Hvor fandt jeg een, saa kiel som Knud? Nei
aldrig!

Ei paa det hele Leie!

Lise.

Ak jeg Arme!
Hvor faaer jeg Svend, min Svend, min egen
Elsker!

Ha ei paa tusind Leier, ei paa Jorden!
Dybt i dit Skied, umættelige Nord: Hav,
Sant al min Lyst! du ruer paa paa min Glæde!
Der kan jeg finde den, kun der!

Gunild.

Forvovne!

Din overdrevne Frygt fortørner Himlen;
Og som jeg før har sagt, og atter siger,
Halv troer jeg — ja, jo meer jeg estertænker,
Desmeer forviffes jeg — den er utidig.

Lise.

Utidig nu? — Ak, saae du ei vor Lampe,
Hvor mat, hvor bleg, hvor dødelig den brændte,
Kort før de gif? Net, som de sidste Gienfkin

Sisterne.

B

Af

Af Sielens Jld i et halv brustent Die,
Hvis Glimt kun vise, at de snart skal slukkes.

Birthe.

Og Lenke-Hunden tudede i morges,
Saa hørs, som naar den sporer Liig fra Stranden.

Lise.

Og har jeg ikke hørt, naar undertiden
Nord-Vinden taug, et Jammerskrig fra Havet?
Et Skrig om Hielp, som af skibbrudne Søesolk.

Gunild:

Nu, Børn, det er, som det forstaaer sig, noget.
Jeg selv fornam de samme Skrig. Men Stormen,
Selv Stormen byder mig at frygte mindre.
Tro mig! den kiefkeste, den Danske Svemand
Vil aldrig, blot af Trang, blot for at vinde,
Betroe sit Liv til sligt et Veir. I hørte,
At selv min Anders, han, som aldrig skuede
Nord-Havets Harm, naar Nød og Pligter kaldte,
I hørte, at han vred og stivt modstræbte
Det raske Mod, som vorte hos de Yngre,
Da Stormen syntes pludselig at hvile;
Og at han, trættet kun tilsidst og vranten,
Halv som af Tvang, samtykte i det Forsæt,
Hvorved han spaaede dem kun liden Lykke.
Nu veed I selv, hvor langt de kunde komme,
Før Stormen atter kulede fra Norden.

Og

Og nu — hvor høit maa Søen gaae! Nei neppe
Har Anders løsnet Baad i Dag fra Landbred.

Lise.

Hvor blev de da? Hvi tøve de saa længe?
Af Svend, som veed min Frygt!

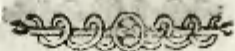
Gunild.

Din Frygt? — desværre!
Han merker den for vel. O skiul din Svaghed,
Ifsald du elsker ham! O stræb at følge
Hvert Glimt af Kummer, som han ei bør agte!
Troer du, han bør paaskionne slikt? og føle
Din Angst, saasnart du seer, at Bølgen hvidnes?
Og see mod Bredden længselsfuld, og tænke
Hvor got det var, at slumre ved din Side?
Hvad vil du, Barn! hvad vil du med en Søe
mand?

Hvi tragter du saa heit? Saa svagt et Hjerte
Var best betrygget hos den rædde Bonde!

Arioso.

En Bonde seer fra Ploven
Den mørke Torden = Skye;
Strax troer han, ræd og døven,
Nu er det Tid at flye.

Hans Qvinde breder Dugen,
 Og seer saa hierteglad,
 Hvor got, hvor trygt, og slugen,
 Han sidder ved sit Fod.
 Han æder, mens han aarker;
 Saa faaer han sig en Kruus,
 Og strekker sig, og snaarker,
 Ved Siden af sit Kruus.
 Saa glad kan nu den Qvinde
 Tye til sin varme Krog;
 Den trodser alle Vinde,
 Som biergede sit Skrog.

Life.

Du spotter mig, og svarer ei. O svar mig!
 Ifald de, som du troer, har frygtet Stormen,
 Hvor blive de da nu? hvor kan de være?

Gunild.

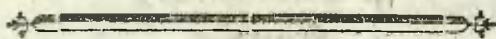
Maaskee de har besøgt vor syge Naboe,
 Maaskee de vente bedre Veir i Kroen.

Birthe.

Ja, vist nok der. — O, jeg har sagt det længe,
 Det var en Daarlighed af os, at vælge

Saa unge Fæstemænd! Vel sandt, jeg elsker
Min Knud oprigtig, som mit eget Hierte;
Men tigge vil jeg ei. Er det hans Tanke,
Da er det vel, at Baandet er ufsnyttet.

Andet Optrin.

Anders. Knud. De Forrige.

Anders, (i Døren endnu.)

Det er forgieves, Knud! Lad Haabet fare.

Knud.

Jeg Haabet? — Aldrig, ser det selv vil slippe
Mit Bryst!

Anders.

Nu dog.

Knud.

Hvorfor?

Anders.

Det er umneligt.

Knud.

Hvorfor?

B 3

Gunild.

Gunild.

J see det, Børn! det var forgieves.
Og nu, min Ven, velkommen til vor Hytte!

(Anders giver hende Haanden, og setter sig
for Bord: Enden.)

Knud.

Forgieves! Ja det synes saa. Dog er det
En usel, søvnig Ting, at gaae fra Gilder,
Naar man endnu kan høre Strængen klinge.
Og uselt er det, jammerligt, at gabe,
Og folde Hænderne, og ønske Haabet
God rolig Nat, før man har seet det synke
I Havets Dyb.

Birthe.

Hvad? hvilket Haab, min Fader?

Lise.

Evend? — hvor er Evend?

Anders.

Han tøvede ved Stranden
Saavel som fleer, til Solens Glands kan bryde
Det tykke Slud, som Sky'r og Bølger sprudle.
Vist nok et Skib — Gud trøste dem, de Arme!
Et Skib har stødt paa Grund i Nat.

Gunild, Lise og Birthe.

De Arme!

Anders.

Anders.

Man hører tydeligt, at Folket skriger
Om Hielp. — Men ak! hvo kan?

Gunild.

De har da længe
Forgieves raabt. Vi herte dem i morges.

Lise.

Hvor staae de da? Er intet Haab om Redning?

Knud.

Om de maaskee kan bierges i vort Bund-Garn.

Gunild.

Tal ei saa vildt!

Anders.

Tæt over Havet svæver

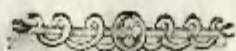
En Råd af tunge Sky'r, forfulgt af Stormen;
For ved sig pidske de Nød-Havets Bølger,
Som trodsig vilde sprudle Damp, og blande
Forbitrede den hvide Fraae med Regnen.

Birthe.

I har da ei forsøgt at see vort Bund-Garn?

Anders.

Forsøgt, min Datter? Ja, var det ei hendet,
Som gav for megen Grund til Frygt, desverre!
Og havde Nød ei drevet os; da skulde

Hver flog — jeg selv, jeg først blant alle, kalde
Bort driftige Forsøg, daaragtig Frelshed.

Dog sligt et Fald, kan, haaber jeg, undskyldte,
Maaskee undskyldte, hvad den Arme vover.

Eise.

Hvad! hvilket Fald?

Birthe.

Hvad Uheld? hvad er hendet?

Anders.

Og kan I troe, at vi har seet paa Havet,
Saa lang en Tid med Hænderne i Barmen?

Birthe.

O nævn, for Himlens Skyld!

Anud.

O nævn det ikke!

Hvem veed da, om vi ei endnu tør haabe?

Tør haabe? Vi? — Og hvorfor ei? Nu vil jeg,
Til Trods for Glud og Storm og Havets Af-
grund!

Anders.

Min Søn, at ville, hvad man seer umueligt,
Er Daarlighed.

Anud.

Hvad vil du? Ved mit Hierte,
Jeg kalder det ei Wiisdom. Jeg tilstaaer dig,
Jeg

Jeg veed ei selv, hvorpaa mit Haab er grundet.
 Det er nu saa min Siels Natur. Hvad vil du?
 Mit Overlæg, og Klogskab selv, maa sige
 Alt, hvad den vil, saa bliver det mit Hierte
 Modbydeligt, at skille sig ved Haabet.
 Umuelighed! — Hvad er det? Aldrig saae jeg
 Endnu det Spejgelse, den lede Uring,
 Hvis Navn saa let kan skræmme rædde Bønder
 Fra Farer og fra vanskelige Forsæt.
 Umueligt? — Ja, jeg bander ei den Stymper,
 Som først udfandt det Ord; han var min Næste.
 Men Danst og Seemand var han ei. — Umue-
 ligt? —

Alt Lyden af det skurrer i mit Øre,
 Som Ugle = Skrig, som Dødning = Klokkens
 Kimen,
 Som Vinter-Storm, der hylér giennem Rister
 Af gamle Brag.

Anders.

Alt tie! det er forgieves.

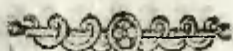
Tre gange prøvte vi, at roe mod Stormen;
 Tre gange slængte Velgen os tilbage,
 Dit Been kan vidne det.

Birthe.

Alt du est saaret?

B 5

Knud.

Knud.

Et Glue = Stik! — Jeg faldt ved Baadens Tørs-
ning,

Og det er alt.

Birthe.

Men sig da, sig, hvad Uheld!

Anders.

Nu — følges kan det ei. Vi fandt ved Bredden
Befyrtede ni Pøle af af vort Bund = Garn,
Som Stormen drev paa Land i Nat.

Gunild.

O Himmel!

Birthe.

Vort Bund = Garn! Al alt hvad vi Arme havde?
Alt — Haabet selv — med et opslugt af Havet!

Lise.

Al Svend, den arme Svend! hvad maa han
lide!

Birthe.

Alt — og saa pludselig — alt hvad vi eie!
Og eie! — Ha, hvad eie vi? Jeg sværmer!
Svar! hvem betaler nu vor Gæld? Ha, hvi jeg,
Som dog har Sands, ha, hvi jeg vilde haabe!
Vanvittig er den Arme, den Forfædte,
Som smigrer sig med Haab, med glade Drømme!
Gunild.

Gunild.

Al, du fortørner Himmelen, min Datter!
 Gæt af dens Emil kan skienke Fred og Velstand.
 Ei heller er vort Haab saa reent forsvundet.
 Hvem veed, hvad Trøst den blide Soel kan bringe?
 Hvem veed, om ei en Væl kan holde Garnet?
 Den kan det vist, om Almagt vil. — Og om den
 Ei vil — o, hvem tør sige, den gjør Uret?
 Dens Vink er altid got og altid helligt.

Lise.

Al Svend! — Jeg veed hans gode Hierte bløder,
 Ei for sig selv, men for sin Elfftes Kummer!
 Jeg seer hans Døie fuldt af bange Veemod;
 Jeg seer — jeg føler alt de hede Taarer!

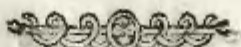
Birthe.

Hvad Taarer? hvad udretter vel hans Klynken?
 En herlig Trøst! — Hans Graad! Ha føel vor
 Jammer!
 Føel, at vi tabte alt — vor Glid, vor Ungdom,
 Vort Haab, det sidste Glimt af Haab!

Gunild.

Forvovne!

Du lever, du est karst, og stærk, og dueligt;
 Du seer din Fæstemand, og troer en Himmel;
 Og det er dig, som tabte alt? Halv bluffer
 Min gamle Kind ved slig uskionsom Feigbed!
 Hvad,

Hvad, om du var paa Braget hos de Arme,
 Som zitrende af Dødens Gab fremstrekke
 De alt afmægtige, alt kolde Hænder
 Mod Jorden og mod Himlen, og forgieves
 Opløste matte, hørse Skrig om Redning!
 Hvor gierne gav de deres Skib, og om det
 Var fyldt med Guld, for Pladsen du betræder!
 Betænk det vel, min Datter, og ydmyg dig
 For ham, som gav dig meer, end du fortiente!
 Du, Lise, kom! vi vil tilrede Davren.

(Gunild og Lise gaae.)

Fredie Optrin.

Birthe. Anders. Knud.

Birthe.

Aria.

Ha foler et Hierte,
 Som nages af Smerte,
 Med Lyst at det slaaer?
 Ah haablose Dage,
 Ah skrekfulde Aar,

Som

Som Himlen tilreder,
Den Arme til Plage!
Alt, om den vil tage
Alt, hvad den har givet,
Da tør vi ei græde!
Men fordrer det Glæde,
At I blev tilbage,
O haablose Dage,
O skrekfulde Aar?
Bed Tanken om Eder
Mistrosses den Svage,
Som seer kun i Livet
Den Kummer, det spaaer!
Ha foler et Hierte,
Som nages af Smerte,
Med Lyst at det slaaer?

Ha det er trøsteligt! — Og er vor Smerte
Da lindret strax, og er vort Tab oprettet,
Fordi vi har, jeg veed ei hvad tilbage?
Og er det glemt, saa snart kun andre findes,
Som tabte meer end vi, og haabe mindre?
Og hvad kan tabes meer? Ha det var bittert,
At røve mig den Graad, jeg har tilovers!

Anders.

Anders.

Din fromme Moder laster ei din Klynken;
 Hun taaler den, endskjønt den lidet gavner.
 Det er kun din Uffriensomhed, dit Mismod;
 Det er din Trods, din vrantne Trods hun straffer.
 Og bedre hun, end Himlen selv. — Jeg gysér!
 Af Himlens Blik ydminger den Forbovne,
 Men det forkaster, det nedslaaer en Haabløs.

Birthe.

Du haaber da endnu? Tilgiv mig, Fader!
 Du veedst det usle. Garn er al vor Belsærd;
 Og har du Haab, et Glimt af Haab tilbage,
 O kan min Graad, kan da din Datters Taarer
 Ei røre dig — at du endnu forsøger,
 Endnu engang at redde det? — For Havet
 Opsluger alt. — O prøv det dog! o prøv det!

Anders.

Jeg haaber vist — og meer, jeg veed, at Himlen
 Seer tusind Veie til vort Vel, hvorpaa den
 Kan styre os, skjønt vi kun see den ene.
 Den kan, og uden Tvivl den vil, det veed jeg!
 Selv dette Garn, hvorved dit Hierte hænger,
 Selv det kan mueligt bierges ved et Under.
 Men var det Guld, da vil jeg ikke vove
 En Times Liv derfor i sligt et Uveir.
 Viid, Mennesket er vigtigt for den Høie;

Vort

Vort Liv er dyrebart, og ei vort eget.
Det var formastelig, fortvivlet Feighed,
At vove det saa yderligt for Vinding.
Det er ei Storm og Ded, men Himlens Brede,
Jeg ræddes for. Uroest, veed hele Leiet,
Og mangen fremmed Svemand veed, om Anders
Kan frngte, hvor det er tilladt at vove.

Birthe.

Min Fader vil da ei! — Og du, som sidder
Med Haanden under Kind — og du min Brudgom,
Du tør vel heller ei. Al om du elskte . . .
Ha Falske! var vort Giftermaal dit Alvor . . .

Knud.

O tie kun, tie! Jeg veed, hvad du vil sige;
At om jeg elskte dig, da var det Smaaeting,
Isald jeg gik til Bunds engang af Elskov.
Og Roer vil jeg plante og Kartofler,
Og grave mig i Jorden som en Muldvarp,
Min hele Levetid, isald jeg agter
Al Havets Brag, og al min egen Fare,
For Enden af et gammelt Lov. — Men seer du,
At blive skilt, og høit — hvem veed sin Skiebne?
Til Vre for min Møe, at maale Dnhet,
Er alt, hvad jeg aleene kan udrette.
Meer kan jeg ei. — Og nu at overtale
Din Fader eller Svend til sligt et Svætog,
Det

Det vil jeg ei. — Thi seer du, om det hændtes —
 Som det vel kunde træffe sig, da Seen
 Gaaer hei, og Stormen staaer saa stivt paa
 Landet —

Og om nu Lykken var os verst, og om vi
 Kuldslelede; da dede jeg af Anger,
 Fordi jeg havde talt til Svend og Anders.
 Al naar jeg af og til kom op paa Belgen,
 Og saa den gamle Gunild og vor Lise,
 Hvor de saa ængstelig leb om ved Stranden,
 Og græd, og strakte Hænderne mod Himlen;
 Da troede jeg, de bandte mig. — Al, Birthe,
 Det var mig en umuelig Ting at drukne!
 Min Siel blev qvalt af Angst og bitter Smerte.
 For Seen slugte mig!

Birthe.

Min Ven, jeg troer dig.

Du vil da ei af kierlig Frygt — for andre.
 Nu vel, og kun et Ord endnu! Mig synes,
 At det var dig, som fer saa ivrig paastod,
 At alt, helst det, hvorpaa jeg nu saa længe
 Har spildt mit Ord, var i det mindste mueligt.
 Det troede du, indtil jeg bad, indtil du,
 Mig til Behag, forandrede din Tanke!

Knud.

Jeg min? Har jeg forandret den? nei aldrig!

Birthe.

Birthe.

Og troer du, troer du da vort Garn kan bierges,
Imedens du, med Hænderne i Skiedet,
Beregner her din kielne Lises Taarer?

Rnud.

Og hvorfor ei? Maaskee det har det Indfald,
At drive selv paa Land ved Hielp af Stormen.
Et venligt Skier kan møde det paa Veien,
Og holde det, saa varlig, som en Moder
Sit Barn, og vogte det for andre Stene.
Hvem veed, om det ei kierligt selv har søbt sig
Omkring det Skib, som ventelig er strandet?

Birthe.

Du spotter mig? Nu vel! — Men svar! Ifald
det,

Som jeg, der ikke seer saa skarpt, formoder,
Ifald det hændtes, at din Snak er Drømme,
Og alt er tabt — sig! troer du det da mueligt,
At Stormen kan betale det, vi skyldes?

Rnud.

Og hvorfor ei? — Det koster den ei andet,
End blot engang at snoe mig rundt om Jorden;
Herfra til Cap, til Tranquebar, til Canton,
Og saa med Kisten proppet fuld tilbage!

Sisterne.

E

Alrroso.

Arioso.

En Søemand, med et modigt Bryst,
Kan aldrig fattes Penge.
Tab skierper kun hans Bindelyst,
Og Armod er ham som en Dyst,
Der ei kan vare længe.
Naar Søen plyndrer fra sin Ben,
Og setter ham paa Prøve;
Da leer han kun, og tvinger den,
Alt bringe tifold det igien,
Som den har tordet røve.
Han sadler dristig Havet op,
Saasnart hans Hierte lyst;
Og rider høi paa Vølgen's Top,
I Trav og susende Galop,
Til guldbestræede Kyster.
Flux er han der saa rig han vil,
Og lystig, som den Rige;
Og setter Boven-Bram-Seil til,
Og flyver glad med Sang og Spil
Tilbage til sin Pige.

Birtke.

Birthe.

Al Ben! om dette ſkeer, ifald du kommer
Saa rig igien, da er det meer end mueligt,
At du vil beile til en ſtor Madame.

Knud.

Giv dig tilfreds! Jeg ſøler, at mit Hierte
Har intet Hæng til Falſkhed eller Hovmod.
Jeg ſkal erindre dig, trods al min Velſtand.

Birthe.

Jeg mig tilfreds? Gaae, Ben! du har mit
Minde.

Gift dig med hvem du vil! Thi, ſandt at ſige,
Jeg har ei den Taalmodighed, at vente
Med kjerligt Haab paa ſlige Dremmes Udfald;
Saalidt, min Ben, ſaalidt, ſom jeg vil give
Min Haand derpaa, at døe med dig af Mangel.

Knud.

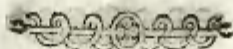
Det et da, ſynes mig, en Kuro?

Birthe.

Hvad andet?

Knud.

Ha, Birthe! — Viid, jeg ynker dig, du Arme!
Du taber meer i Dag, end thyve Bundgarn;
Og meer end jeg har tabt. — Det er mig mueligt
At glemme dig — ſkient ei dit falſke Hierte!

Anders.

Hvor ofte har jeg sagt dig det? din Bred-Sorg
Er alt for stor; din idelige Klynken
Er væmmelig, den plager kun din Brudgom,
Og trætter ham tilsidst. — Enhver maae tænke,
Det er ei ham, men blot dig selv du elsker.

Birthe.

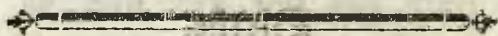
Jeg elsker ham. Jeg tænker det kun daarligt,
At legge slikt et Baand paa tomme Hænder.

Knud.

En Haand, saa karst, som min, saa stærk, saa
haardseer,
Kan den da være tom? — Dog vel, min Pige!
Gier, hvad du vil! — Men om du ei fortryder
Alt, hvad du nu har sagt, og snart, saa kast mig
Frit over Bord, som reent ubrugbar Ballast!

Anders.

Lie, Søn! Jeg hører Fremmede ved Hytten.

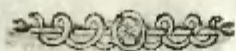
Fjerde Optrin.

Claus. De Forrige.

Anders.

Ha Claus! — Velkommen, Ven!

Claus.

Claus.

Nu, gamle Fader!
Hals frygter jeg, at spørge dig om Sangsten
I dette Veir.

Anders.

Den er, som du kan tænke.
Alf bød kun Himlen, at det ei var værre!

Claus.

Jeg havde selv kun lidet Haab. Ei heller
Vil jeg adspørge fleer end dig paa Leiet;
Jeg veed, det nytter ei, naar du og Dine
Selv ei har tordet driste sig paa Eoen.
Dog ægger det mig meer i Dag end ellers,
At I just nu slet intet har at sælge;
Deels for mit Herskabs Skyld, som gierne søier
Vor Fremmede, og deels for eders Beste.

Anders.

Dit Herskab har da Fremmede paa Gaarden?

Claus.

En adelig Danst, en stor og mægtig Herre,
Som skiont han mange Aar og længst har levet
I herlige og vidtberømte Lande,
Dog ei endnu har glemt sit kiere Danmark.
Det, siger han, det var hans Tankers Hvile,
Naar Prægt og Rigdoms Glæds og Kunstens

Under

Ufselte havde trættet dem; da faae han
Med Længfel til fit Fødeland, og smilte.
Den fattigfte, som hører ham, maa glædes,
Og troe sig stor som fødtes her; han elsker
En ærlig Danff, om han var klædt i Pialter.
Hans Lyft er Danff. Mit Herskab lod, som
billigt,

Anskaffe alt, hvad kostbart er og lekkert,
 Af det, som groer i Verdens fire Hjørner;
 Da han besøgte dem. Hvad var det? Intet!
 Han vil kun det, som Danske Hænder skaffe.
 Det havde været dig en vis Foræring!

Qinderz.

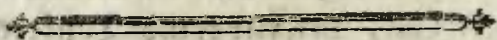
Al det er ei at tænke paa! — Den Edle! —
Hans Navn?

Claus.

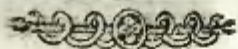
Er Edelhiem.

Anders.

Den Slegt var altid
Berømt af ædel og høimodig Rundhed,
Og i min Ungdom var den Danmarks Hæder.

Seite

Femte Optrin.

Svend og strax efter ham Gunild og Lise.
De Forrige.

Svend.

Af Fader, af! — isald du saae den Jammer!
Birthe.

Saae du vort Gavn?

Svend.

Hvad Gavn? — Ei! hvem kan tænke
Paa slikt? — det er i Havets Dyb? — Men,
Himmel!

Nu seer man Braget tydeligt. Af, Fader,
Sex Mennesker har klynget sig ved Masten,
Som bugner ved sin jammerlige Byrde!

Af, saae du dem, hvor ængstlig de fremstrekke
Den ene Haand mod os, som staae ved Breddens
Og klamre sig ved Livet med den anden!

Og af, man seer — man hører alt kun Afmagt,
Kun Mismod i de matte Skrig! de Arme;
Af! er da intet Haab? Mit Hierte bløder.

Anders.

Gaaer Seen høit, som før?

Svend.

Jeg troer, den sagtnes.

Lise.

Og Stormen stiger fiendelig; mit Dre
Kan ei bedrage mig.

Svend.

Alf saae du Braget!

Anders.

Vor Baad er tæt.

Svend.

Og stærk.

Knud.

Og vi har Kræfter.

Svend.

Alf kunde vi! — alf, Fader, hvilken Glæde!

(Anders gaaer ud, og Claus med ham.)

Lise.

Ha Svend, jeg kiender dig! — men, om du
vover

Dit Liv for Fremmede i sligt et Uveir;

Og agter ei mit tro, mit omme Hierte!

Da — merk mit Ord! — da glemmer jeg det
aldrig!

Svend.

Svend.

Hg, er det Tid, at agte paa din Omhed?
Hvad vil du her? — Hvad vil du med din Tryk-
sel? —

Jeg veed, at Frygt afsvang dig den; dog, Lise,
Den Frygt er mig en Last. Derfor betænk dig!

Lise.

Og kan jeg det?

Svend.

Gier, hvad du ei kan lade!

Gunild.

Jeg sagde dig det før.

Lise.

Nu vel! — men kald mig
Den taabeligste Møe paa hele Leiet,
Om han ei snart skal angre denne Haarked.

Anders, (i det han kommer ind.)

Jeg veed ei ret. — Dog er det vist, at Stormen
Ei klinger nær saa farlig i mit Dre.

Birthe.

Ei nær! Det synes dig? Nu tør jeg sige,
Du frygter ei; men da det galt vor Velsærd . . .

Anders.

Og hvem har lært din usle Siel at ligne
Et aandløst Garn ved Menneſker?

C 5

Birthe.

Birthe.

Men seer du,
Siig! seer du Muelighed at redde disse?

Anders.

Ha saae jeg kun! — Al neppe tør jeg haabe!
Dog er jeg sikker nu paa Himlens Bifald;
Og kan en Mand da frygte Storm og Bølge?

Evend.

Man glemmer alt, saasnart man seer de Arme.

Sextet.

Evend.

Endnu kan jeg høre,
Hvor ængstlig de raabe.
Mit gysende Øre,
Mit Hierte fornemmer
De hvinende Stemmer,
Som stride mod Braget
Af Himmel og Hav.

Gunild.

Al, Hiertet maae bløde!
Hvad kan de da haabe,
Som Laarer kun møde

Fra

Fra hielpløse Bredde?

Alf intet kan redde!

Gunild, Lise og Birthe.

Alf intet kan redde!

Lise.

Hver seer nu i Braget

Sin Jord og sin Grav.

Gunild, Lise og Birthe.

Hver seer nu i Braget

Sin Jord og sin Grav.

Anud.

Mit Underste brænder.

Evend.

Alf naar de udstrekke

De kolde, de matte,

De zitrende Hænder,

Da græder den Kieffe!

Lise.

Ha! hvad kan de haabe,

De arme Forladte,

Som Døden omspænder?

Anud.

Knud.

Jeg elsker de Kieffe,
Fordi de tor haabe

Trods Nord-Vind og Hav.

Gunild.

Al! hvad kan de haabe
Fra hielplose Bredde?

Gunild, Lise og Birthe.

Al! hvad kan de haabe
Fra hielplose Bredde?

Anders.

Al han, i hvis Hænder
Et Hav er en Draabe,
Han ene kan redde

Det Liv, som han gav!

Alse.

Al han, i hvis Hænder
Et Hav er en Draabe,
Han ene kan redde

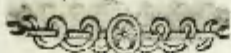
Det Liv, som han gav!

Evend.

Trostløse Sukke!

Aug.

Knud.

Knud.

Magtløse Taarer!

Svend.

Hvad, om vi prøve?

Lise.

Grumme, hvorpaa?

Knud.

Niddinger tøve.

Birthe.

Nu, tør du gaae?

Svend og Knud.

Ha vi maae prøve!

Niddinger tøve.

(til Anders)

Fader, vi gaae.

Lise, (til Svend.)

Grumme, du vil dog ei

Fløe fra mit Bryst og døe?

Svar mig, o Elskte, svar!

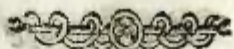
Vil du? Ah! kunde du?

Birthe, (til Knud.)

Mig kan du sige nei,

Kold mod din Fæstemø!

Viid,

Blid, at jeg ikke har
Glemt din Foragt endnu?

Lise.

Kan du forlade mig,
Naar kun et fremmed Skrig
Kalder til Død og Grav?

Birthe.

Naar kun en fremmed Røst
Raaber om Hielp og Trøst,
Trodser du Storm og Hav?

Svend.

Tænk, at det gielder om
Menneskers dyre Liv!

Unders, Svend og Knud.

Tænk, at det gielder om
Menneskers dyre Liv!

Knud, (til Svend.)

Ben, har du Mod, saa kom!

Lise, (til Svend.)

Er jeg dig fier, saa bliv!

Svend.

Elfte, det gielder om
Menneskers dyre Liv!

Unders,

Anders, Svend og Knud.
Elfte, det gielder om
Menneskers dyre Liv!

Lise.

Grumme, du vil dog ei
Flye fra mit Bryst og bœ?

Birthe.

Mig kan du sige nei,
Kold mod din Fæstemœ?

Svend.

Zie dog, o Elfte, tie!
Glem det, som Frygten spaaer.
Glem, at det forestaaer;
Tænk, om det var forbi!

Knud.

Himmel! af naar vi nu
Roede med Seier hjem,
Og havde reddet dem!
Fader, hvad siger du?

Svend og Knud.
Fader, hvad siger du?

Anders.

Anders.

Nu, da det gielder om
Menneskers dyre Liv . . .

Svend og Knud.

Modige Gamle, kom!

Lise og Birthe.

Fader, af Fader, bliv!

Lise.

Himmel! og om de nu

I det oprørte Hav

Søge sig selv en Grad!

Moder, hvad siger du?

Lise og Birthe.

Moder, hvad siger du?

Gunild.

Af! — Men det gielder om

Menneskers dyre Liv.

Anders, Svend, Knud og Gunild:

Elfte, det gielder om

Menneskers dyre Liv.

Svend.

Endnu kan jeg høre,

Hvor ængstelig de raabe.

Mit

Mit gysende Ore,
Mit Hierte fornemmer
De hvinende Stemmer.

Gnild.

Ah Hiertet maae blode!
Hvad kan de da haabe,
Som Taarer kun mode
Fra hielplose Bredde?

Svend.

Ah kunde vi redde!

Lise og Birthe.

Alf intet kan redde!

Anders, Svend og Knud.

Ah kunde vi redde!

Svend.

Mit Jnderste brænder.

Lise.

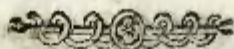
Alf, hvad tor du haabe?

Knud.

Ha skal da de Kieffe,

Som Doden omspænder,

Forgiebes udstrekke

De trættede Hænder
Mod Dannemarks Bredde?

Lise.

Hvad tør du da haabe?

Birthe.

Alf intet kan redde!

Anders.

Den Gud, i hvis Hænder
Et Hav er en Draabe,
Hans Almagt kan redde.

Gunnild.

Han ene kan redde.

Anders, Svend og Knud.

Bed os kan han redde

Det Liv, som han gav.

Alle.

Den Gud, i hvis Hænder
Et Hav er en Draabe,
Hans Miskundhed redde!

Anders.

Han styrker de Hænder,
Som prøve at redde.

Svend.

Svend.

O bød han os redde!

Knud.

Han byder os redde.

Anders, Svend og Knud.

Bed os kan han redde

Det Liv, som han gav.

Gunild, Lise og Birthe.

Hans Miskundhed redde

Det Liv, som han gav!

Alle.

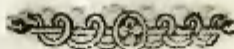
Den Gud, i hvis Hænder

Et Hav er en Draabe,

Hans Miskundhed redde

Det Liv, som han gav!

(Mandsfolkene og strax derefter Fruentimrene gaae hurtig ud af Skuepladsen.)

Anden Handling.

(Skuepladsen forestiller i denne Handling Strandbredden. Ved den venstre Side sees Hytterne af Veiet; ved den høire nogle Træer, og bag ved dem et høit Bæst, hvorpaa i denne hele Handling Mennesker løbe af og til. Paa Skuepladsen ligger en kantret Baad med sit Rødskab. Himmelen er i denne Handling klar; men Stormen vedvarer, og Havet er meget oprørt)

Første Optrin.

Lise. Svend.

(Lise forbinder Svends Arm, imedens de synge.)

Duet.

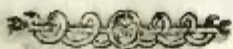
Svend.

Ha, Svage, du græder! Jeg seer jo
din Taare.

Lise.

Du Haarde! jeg maae vel! Jeg seer
jo dit Blod.

Svend.

Svend.

Hvi mærkes dit Dø?

Lise.

Hvi rødmer din Aare?

Svend.

Ha nagende Taarer!

Lise.

De lindre.

Svend.

De saare.

Lise.

De kiole mit Hierte.

Svend.

De qvæle mit Mod.

Lise.

Alf! her ved mit Beemods foragtede Kilder,

Her burde du smeltes i Kierligheds

Tryd.

Svend.

Ha! her ved det rygende Blod, som jeg

! spilder,

Her burde du hærdes til stærkere Dyd.

Lise.

Skal Riekhed da hårde det elskende Hierte?
Svend.

Skal Elskov da svække det modige
Bryst?

Lise.

O kæmpende Dyder, I spaae mig kun
Smerte!

Svend.

Men enige spaae de den rene Lyst.

Begge.

O Riekhed, som hårder det elskende Hierte!

O Elskov, som smelter det modige Bryst;

O ender den qvælende Strid og vor Smerte!

Forenede styrker og blander vor Lyst!

Svend.

Uf, Svage, du græder!

Lise.

O foel da min Taare!

Svend.

O stil den!

Lise.

Jeg kan ei. Her drypper dit Blod.

Svend.

Svend.

De hædrende Draaber! de pryde.

Lise.

De saare.

Svend.

Ha nagende Saarer!

Lise.

De lindre.

Svend.

De saare.

Lise.

De kiale mit Hierte.

Svend.

De qvæle mit Mod.

Begge.

O Kiekhed, som harder det elskende Hierte,

O Elskov, som smelter det modige Bryst;

O ender den qvælende Strid og vor Smerte!

Forenede styrker og blander vor Lyst!

Svend.

Nu got! nu meer end got! — Nu slip! —

(for sig) Ved Himlen!

Den Rist er lægt, før den er halv forbunden.

(til Lise igien)

Hør Stormen! hør de hule Stød! Jeg zitter!
 Er Braget sløt — og al din Fader meente,
 At det ei længe kunde staae . . . De Arme!
 De Arme tre, som dog endnu kan reddes!
 Tre har alt Havet slugt. Jeg brænder! Slip mig!

Lise, (i det hun slipper Armen)

Du veedst ei selv, hvor dybt et Saar . . .

Svend.

O farligt!

Lise.

Spot kun.

Svend.

Jeg maatte føle det.

Lise.

Du føle?

Å, Svend! din Huud er haardsøer, som dit
 Hierte.

Hvad føler du? Bist ei min Angst, min Kum-
 mer,

Mit Suk er dig, som Væsten-Vindens Vande,
 Min hede Graad, som Joraars-Regn. Ha,
 Grumme!

Svend.

Svend.

Du veedst, jeg elsker dig.

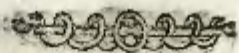
Lise.

Du mig? Du elsker?

Ha kunde du da spotte med min Taare?
 Og haard, som før — urert ved Bøn og Trusel,
 Og alt, hvad Angsten lærte da min Læbe;
 Af egen Drift, og uden Haab om Nytte,
 Kold, agtløs vriste dig af disse Arme,
 Og blind og trodsig styrte dig i Havet?
 Thi det var dig, som fristede de andre.
 Selv Knud var ei saa fref, som du, og Anders
 Betroede sig kun frygtfom til sin Medsynk.
 Jeg saae det, at han felte Gunild, Enke;
 Og veefuld veiede sin Elsktes Kummer
 Mod de Ukiendtes Død. Men du! Hvi skulde
 Saa ringe Ting, som jeg, som Lises Taarer,
 Bekymre dig og sinke dine Forsæt?
 Du gikst foran, du slæbte dem i Baaden.
 Ha slet giengielder du mit enme Hierte?

Svend.

Og svagt, og uselt er det Bryst, som føler,
 Som længe føler Elskovs tielne Omhed,
 Hvor Menneskers, hvor Brødres Liv kan reddes.

Lise.

Og kunde det? og var der Haab? du saae det.
 Udsalbet sandede mit Død, og Stormen
 Samtykkede mit Suk, og gav det Kræfter.
 Ei mange Favne stredst du dig fra Landet,
 Før den forbitret slængte dig tilbage.
 Du bærer Merket af dit Fald. Ha Stenen,
 Den stumme Steen, hvorpaa du faldt, bevidner,
 Bestænkt med Blod, endnu dit vilde Hierte.
 Og Anders nu, som styrtede tilbage
 I Volgerne! og nu din kielke Frænde,
 Som, før at redde ham, saa nær var druknet!
 Og gyser ei din Siel? af var de døde,
 Da, Grumme, var det dig, som havde dræbt
 dem;

Evend.

Ha, hvad de dog kan syfle med! De soer dog
 At komme snart. De kunde være bage
 I halv den Tid, de tørre sig.

Lise.

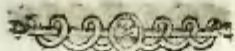
Min Fader

Er svag og gammel.

Evend.

Jil da, jil og hielp ham!

Lise.

Lise.

Hvad haster det? er Gunild ei i Hytten?

Hvad vil du ham? hvad vil du?

Evend.

Ha jeg spilder
Min Tid kun her! Maaſkee jeg torde finde
De to retſkaſne Mænd, hvorom vi talte,
Hiſt paa den Udkant, hvor jeg ſeer, at Folket
Er ſtimlet ſammen, for at ſee paa Braget.
Der ſig dem, at jeg er; der ſend dem til mig.

(Han vil gaae.)

Lise.

Men ſvar mig ſørſt, for Himlens ſkyld! Hvad
ſkal de?

Evend.

Ha' hør dem, hør dem, hør de hule Vindſtød!
Jeg jitrer! — Er det ſaa, at Braget driver...

Lise.

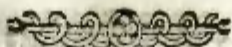
Og om det ſanf... Al, Evend! da maae det
smerte

Enhver, ſom ei er ſøleſløs, at ſee det;
Helſt, naar han veed, at Redning er umuelig.

Evend.

Umuelig?

Lise.

Lise.

Ja; en Ting, som ei kan giores.

Svend.

Ei kan?

Lise.

Ja! — ja! — ei kan. Jeg troer ved
Himlen,

At du endnu . . . dog nei, du har din Samling.
Du veedst dog, hvad du nylig har erfaret.

Svend.

Jeg veed, at tre kan ei regiere Baaden
I sligt et Veir; men finde vi paa Leiet
To Dannemænd, og helst de to, jeg mener . . .

Lise.

Ha jeg forstaaer dig, Svend! Jeg seer, jeg feler
Dit Kaserie, dit Had til mig. Ha, Grumme,
Mit bange Hierte spaaer dit hele Forsæt!
Men ser du nævner det, ser du affiger
Min Dom, saa hør mit Ord! — og hør mig
Himmel! —

Seer jeg, at al min Angst, min bittre Dødsangst,
Min Graad, mit Skrig er Intet for dit Hierte;
Formaaer det ei at holde dig fra Døden;
Da, o da raes og døe! — thi aldrig, aldrig . . .

Svend.

Svend.

Hold, svage Lise! true mig ei! Jeg hader,
Min Siel affkjer den blotte End af Trusler!
Og du, som anden gang i Dag tør prøve,
At skræmme mig fra Seemands Pligt og Ære,
Fra Navn af Dannemand — og du, som vover,
At true mig til haard og usel Feighed
Med Tab af dit — paalidelige Hjerte,
Siig! troer du det saa mageløst, saa kostbart?

Lise.

Jeg veed jo, du foragter det.

Svend.

Jeg burde.

Jeg blues, at jeg kan det ei. Men vogt dig!
Ha, lær mig ei at rødme ved min Elskov!

Lise.

Din Elskov?

Svend.

Den er stor, den kan tilgive
Din Trusel, din uædle Frygt.

Lise.

Uædle?

Svend.

Og var det mig, som halvøds hang ved Braget,
Og andre vilde frelse nu, ha skulde
Din Vaaad forhindre dem?

Lise.

Lise.

Det veedst du bedre.

Svend.

Jeg veed det alt for vel. Ha, svage Lise!
 Feig er den Siel, som haaber meer af andre,
 End den med Lyst tør give dem; og ufelt
 Den Piges Bryst, som egenlystigt veier
 Sin kielne Frygt, sin muelig spildte Kummer
 Mod Brødres Liv og mod sin Elfers Vre.

Aria.

Fra Mersæt seer en søetræt Skipper
 Fortryllet brede Granne. Skygger,
 Som spaae Forfriskning, Lyst og Røe.
 Af vee ham, om hans Haab betrygger,
 Om han ei tidlig seer de Klipper,
 De blinde Skær, hvorpaa de groe.

O Elskovs Tolk, o Smil! du fryder.
 Men varlig, som i flakke Bænde,
 Men frygtsom vil jeg nærmes dig!
 Alt om det Sind, hvoraf du flyder,
 Har Kroge, hvor min Pligt kan strande,
 Jeg da i Hast kan redde mig. (Han gaar.)

Andet

Andet Optrin.

Lise, aleene.

Ha gaae kun! — gaae! — men dette Bryst skal

vise,
Om det fortiente sliq Foragt! — Troløse!

Vist nok, jeg elskte dig for høit! Jeg kiender
Min Daarlighed. Jeg angreer, jeg affskyer den!

Hvad er jeg ikke? Svag, og feig og usel,
Og haard og følesløs! fordi jeg elsker! —

Ha er min Siel urørt ved andres Jammer,
Fordi den jitrer ved min Elsktes Fare?

Den er det ei! Al maatte dog min Medsynd,
Min Taare frelse dem! — Men kun min Brud-

gom,
Kun al min Glæde kan, den skal jeg vove?

Det er . . . det var mig haardt! det syntes bittært!

Det, alt for svage Siel, det var din Brøde! —

Jeg skal udslætte den! dig, bange Kummer,

Dig, kielne Kierlighed, dig, som jeg troede,

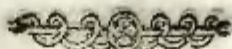
Min Pligt — Uhyre, dig, hvis Aande qvæler

Hvert Blimt af Dyd, dig skal min Harm ud-
slette!

Da, stolte Svend, da skal du see mit Hierte

Dig værd, usvækket ved foragtet Elskov!

Aria.

Aria.

Naar Synd-Binden kuler,
 Naar, Himmel, din Torden
 Sortsloeret opstiger

Bag Isse Fiords Hoie,
 Og Regn-Skyen skuler

Dit straalende Dje,

Da savner vel Torden

Den smilende Dag.

Men Daaren kun siger,

At Solen er svag.

Hvi blev da mit Hierte,

Skiont svøbt i sin Tammer,

Miskiendt af sin Ven?

Ha, svolmende Hierte,

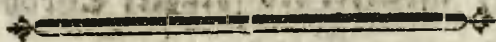
Bryd frem af din Smerte,

Som Solen frembryder

Med renere Flamme;

Og eier du Dyder,

Da viis dem igien!

Tredie

Tredie Optrin.

Anders. Gunild. Knud. Lise.

Anders.

Svend! hvor er Svend?

Lise.

Hist, hvor den Flok er samlet,
Hist søger han to Siskere.

Anders.

Ak at vi,

Ak at vi dog maae finde dem i Tide!

Gunild.

Na er min Jffe graa; men aldrig saa jeg
Saa huul en See. Nej, aldrig brekte Stormen
Saa græffellig, saa salt. Mit Hierte isner
Bed hvert et Stød.

Anders.

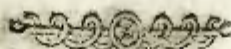
Ja, Gunild, Faren vorer.

Jfædd endnu de arme tre skal reddes,
Da er det Tid. — Bliv, Søn, og see til Baaden,
Hvad Bræk den fik, og om det snart kan hjælpes;
Thi veldsomt slængte Belgen den paa Landet.
Grijs, brave Knud! hav alt paa rede Hænder,
Og vent os her. — Følg du med mig, min Gunild.

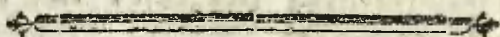
Ssterne.

E

(Anders.

(Anders og Gunild gaar. Knud gjør et og andet til rette paa Waaden, og bliver ved dette Arbeide i de tre følgende Optrin.)

Fjerde Optrin.

Lise og Knud.

Lise, (hun vil gaar.)

Og jeg vil følge dem.

Knud.

Du faaer ei anbragt
Tre kielne Ord hos Svend i denne Skynding.

Lise.

Hvad? hvilke kielne Ord? hvad rører Svend
mig?

Er Svend et Barn, at kiele for? og er han
Saa elskelig, at ingen kan affee ham?

Hvad, eller trøer du mig saa stærkt bedaaret?

(Hun tager sit Knytte-Toi op, sætter sig paa en Kant
af Waaden, og begynder at knytte.)

Knud.

Saa saa, mit Barn! Jeg tænkte, du . . . var
Lise.

Og,

Og, da jeg veed, at Svend vist ei kan rumme
 To Ting, som dig og Braget, i sin Hjerne,
 Og Drengen, som du ventelig har prøvet,
 Er lidt fremsfusende, lidt rast, lidt kildren,
 Saa varte jeg dig ad.

Lise.

Aha!

Knud.

Du græder?

Den Haarde! Kommer alt mit Raad for sildig?
 Du har alt brændt dig, arme Barn? Jeg vedder,
 Han har forsmædet din Angst, maaskee belagt den
 Med eet og andet Ures-Navn. Den Bildmand!
 Vist nok er Knæsen haard, som Staal.

Lise, (grædende.)

Den Galske!

Knud.

Galsk er han ei. Har han opsagt dig Kiøbet?

Lise.

Hvad Kiøb? hvi fritter du? hvad vil du, Spor-
 ter? —

Opsagt? han mig? hvorfor?

Knud.

Mu, Barn, jeg tænkte,
 At var det saa, da traf det sig desbedre.

Lise.

Desbedre?

Knud.

Bedst du ei, hvor smidt vor Virth
Gav mig, sit halve Hierte, Pas og Afsked?

Lise.

Nu! og hvad saa?

Knud.

Hvad saa? Ved Seemands Vre,
Hun skal fortryde det! Og om din Elskte
Har sprængt dig over Bord, saa top! — saa
vil vi,
Til Trods for dem, forelskes i hinanden.

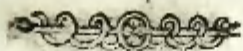
Lise.

Hvad, Spotter, jeg i dig? Troløse Slegtning.

Knud.

Ha, Lise, du misthyder mig. Ved Himlen,
Jeg vil dig ei! Du falder mig for Kielen;
Ei heller hader jeg endnu min Virth.
Vi vil kun ærgre dem. Min kloge Pige
Har alt fortrydt sit raske Ord. Den Arme!
Jeg seer med Lyst hvor ængstelig, hvor forlegen,
Hun krydser nu imellem Haab og Stoltthed.
Thi, at tilstaae sin Feil, var alt for haanligt.
Og, om hun ei tilstaaer den, ei husvæler

Mit

Mit bange Hjerter med det Haab, at alting
Kan blive godt, og at hun blot har skietset;
Saa kan hun ta' mig. Det var dog Jammer!
Hvad gav hun ei derfor, at jeg begyndte,
Kun med et Ord, kun med et Tegn til Trette?
I altid skuffet Haab, gaaer hun og kommer,
Og sukker dybt, og gier sig tusend Ensler;
Og snakker heit, hun veed ei hvad, om Stormen,
Og Braget, og sit Varn, og falske Hjerter.

Lise.

Og du?

Anud.

Jeg seer og hører ei, jeg nyner.
Utrættet duver hun mig an, den Arme!
Jeg viser mig, og smiler, og undviger,
Som Pynnten af et ensket Næs i Taage.

Lise.

Ik, du est ond og alt for haard.

Anud.

Nu vil jeg
Anstille mig forelsket i dig, min Lise.
Vær dig kun ad, som jeg! yndmyg din Sværmer!
Og du skalt see, hvor krybende, hvor toffet,
Hvor jammerlig han hastig vil beklende
Sin Daarlighed.

Lise.

Al mon han vil? Og kan jeg
 Forstille mig? — Ha var han uden Fare,
 Var denne Skynding kun forbi, og kunde
 Mit Hierte roligt sole af hans Haardhed,
 Da, tree mig, var en Hevn paa Skæmt for
 Liden.

Han skulde see mig, som jeg er, forbitret,
 Og stolt. Og ret for Alvor. . . .

Anud.

See dig græde.

Men, Lise, tie! der kommer min Forelskte,
 Med opspilt Dre, som en Loots, der vaager
 En stormfuld Nat, og lurer efter Nodskud.

Femte Optrin.

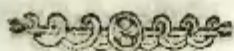
Birthe. De Forrige.

Anud,

(i det han springer op, og nærmer sig til Lise, ladende
 som han ikke sees Birthe.)

Ha jeg maae kysse dig, min søde Lise!

Lise,

Lise, (bestyrtet)

Hvad sættes dig?

Knud.

Tak for din kække Tillid!

Lise.

Hvad? hvilken?

Knud.

Saa troer du, at disse Hænder,
Saa tomme, som du seer dem nu, kan skaffe
Alt hvad vi to behøve til vort Ophold?

Lise.

Og hvorfor ei? hvad vil du?

Birthe, (som ligeledes knytter, i
det hun gaaer nærmere.)

Svar, o svar kun

Alt, hvad du vil! Dog var det meer anstændigt,
Du talte med din Svend.

Lise.

Min Svend? Og er han
Just min? Hvad har jeg stort med Svend at tale?

Knud, (der, saasnart Birthe har
begyndt at tale, igjen har givet sig til sit Arbeide.)
Du burde moere ham; den kielne Elsker!

Lise.

Ha lad ham elske, hvem han vil!

Birthe.

Trolofe!

Saa hastig alt forført?

Lise.

Hvad?

Knud, (som falder hen i Ordet.)

Sede Lise!

Men kan du da, om Biskeriet glipper,
Tilføde, at jeg gjør saa lang en Reise?

Lise.

Hvad vil du? Reis med Fred!

Knud.

Tak, raske Pige!

Men sig mig nu, isald det gif til Orlogs.

Lise.

Hvad vil du vel med alle disse Spersmaal?

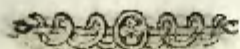
Knud.

Ha, troe mig, det er Herrefærd til Orlogs!

Uriofo.

Det Danskes Bei til Koes og Magt,
Sortladne Hav!

Mod-

Modtag din Ven, som uforsagt,
Lor møde Faren med Foragt,
Saa skolt, som du, mod Stormens Magt,
Sortladne Hav!
Og rast igiennem Larm og Spil,
Og Kamp og Seier seer mig til min Grav.

Siette Optiin.

Gunild. De Forrige.

Gunild.

Al, Børn! jeg kan ei meer.

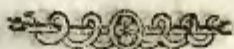
Lise.

Her, Moder, hvil dig.

Du jitrer!

Gunild.

Al, hvem jitrer ei, naar Himlen
Fremkalder Skabningen af Stev til Regnskab,
Naar Dommen tordner, naar Afgrunden aabnes,
Naar . . . o!

Knud.

Hvad nyt?

Gumild.

Naar Lys og Haab forsvinder.

Knud.

Hvad Haab? Er Draget sunket?

Gumild.

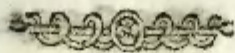
Al, de Arme!

Det er dem ei saa vel endnu. De skulde
 Dog ei fortvivlede kun sole Dødens
 Udstrakte Arm, ei aandelose vente,
 Ei tænke sig, ei føle, gienneføle
 Det grimme Slag i hver udspilet Nerve;
 Dog ei, omspændte af et haablest Merke,
 Forgieves martres ved et Glimt af Livet;
 Ei see den skienne, den saa nære Landbred,
 Og trygge Mennesker, og lille Hytter,
 Og spæde Børn paa unge Koners Arme! —
 Haablese To! — Hvem veed, hvis hede Taarer
 Nu brænde deres klemte Bryst, hvis blege,
 Trestilese Skygge skræver nu forbi dem.
 En Brud maaſkee — hvem veed? — en elsket
 Moder
 Med selvgraae Haar. — Gud lindre hendes Jam-
 mer!

Gumild.

2 2

Knud.

Knud.

To siger du? Kun to? Tre var tilbage.

Gunild.

Og rev ei nu en vild affskyelig Bølge
Den ene jamrende i Havets Afgrund?
Jeg hører ham endnu; jeg seer ham angstsfuld,
Fortvivlet strekke Hænderne mod Reiet.
Alf, han var ung og stærk! han kæmpte længe.
Det sidste mørke Dieblif har viist ham
Hvert Aar, hvert heldigt Aar han kunde leve.

Knud.

Fordemt! hvi fladdre vi da her? Hvor dvæler
Din Anders? Hvor er Svend?

Gunild.

Du veedst, de søgte
To Mænd til Hielp. De fandt dem ei.

Knud.

O, herligt!

En skien Undskyldning! Men vor Svend har
stedt sig!

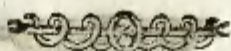
Og Anders tænker jeg blev vaad!

Gunild.

Hvad vil du?

Hvad skal, hvad kan de da?

Knud.

Knud.

O, Kient! hvad kan de?
Her kan de flynke, her, i from Forventning,
Og folde Hænderne, og tielent græde
Mod Belgerne — til de har slugt den sidste.

Gunild.

Uk, folde Spotter! — Dog dit Hjerte brænder,
At redde dem. Ha, var det ei umueligt!

Knud.

Snak! Kvinde = Snak!

Gunild.

Uk Knud, maaffee du veedst ei
Det farligste, det skrekkeligste Uheld,
Hvori hvert Glimt af Haab forsvandt. Du
tænker,

At Braget staaer endnu, og trygt kan vente,
Til Stormen sagtnes, til I tre aleene
Kan naae derud og bierge dem. — Det driver
For Belgerne!

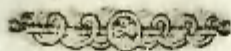
Knud.

(Han springer op paa Heelingen af Baaden, og ser
ud af Havet.)

Ha Storm og Død! — Jeg seer det! —
Er ingen Dansk? — Fordømt! — Ha, danske
Drenge! —

De synke, mens jeg dvæler. Svend! hvor est du?
(Han gaar hastig bort, og Lise følger ham.)

Sh=

Syvende Optrin.

Gunild. Birthe.

Gunild.

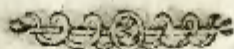
Arme! ak, hvad vil du da mod Himlen?
Ak, var der Spor af Haab! Men Deden greb
dem!

Ha, hvo kan vriste dem af Dødens Hænder?
Den vil det ei, som kan! — Hvem ei? — For-
vegne!

Hvad har du sagt? Saa taler en Fortvivlet!
Jeg ræddes for min Angst! O milde Fader,
Tilgiv den! — end den! — Ak, jeg veed, du
vilde,

Om det var got! — Ak, var det det got! Ak maatte
Den Rest af Liv, det Par frugtlose Dage,
Som jeg Unyttige maaskee kan vente,
Ha kunde det læskøbe dem! — Hvor gierne! —
Dog mueligt er den Tanke selv for dristig. —
Men unge synes disse dog og raske;
Og jeg, hvad er jeg? gammel og asfægtig! —
Dog Daarlige, som underviser Himlen,
Hvorhen bortrives du af Angst og Medynk?

Aria.

Aria.

Min Angst er Jis! min Medynk brænder!

Mit Mismod qvæler Sands og Siel!

Hvad vil jeg da, hvis Hierte kiender,

At Himlens Vink er Stovets Vel?

Alt brekker Storm de ranke Pile,

Og skaaner et umyrtigt Rør?

Hvi negtes Gravens Elsker Hvile,

Naar Haabets muntre Yndling døer?

Hvad vil jeg da? Seer ei Alfader,

Hvad ei bort svage Syn kan see?

Og hvad han byder og tillader,

Bør det ei upaaanket see?

Men Angst er Jis! og Medynk brænder!

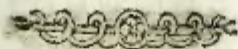
Og Mismod qvæler Sands og Siel?

Hvad vil jeg da, hvis Hierte kiender,

At Himlens Vink er Stovets Vel?

(Ved Slutningen af denne Sang begynder man at see en Kant af Bræget. Det driver langtsomt, indtil det bliver liggende midt for Skuepladsen.)

Birthe,

Birthe,

(Som er steget op paa Vaaden, og seer ud imod Braget.)
Ak een endnu! ak een endnu, min Moder!
Han, ak han holder ham, den anden Arme!
Forgieves! — O!

Gunild.

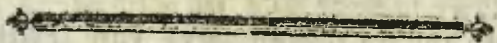
Jeg taaler ei at see det!

Birthe.

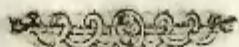
Det er forbi! nu seer jeg kun den ene.
Du klynker han sig bedre op i Maaten,
O Jammer! herer du? o her ham raabe! —
Nei, det er ham som faldt. Jeg seer, jeg seer ham!
Hist flyder han paa Belgens Kng. Han stræber
Endnu. — Endnu. — Heit løfter han sit Hoved.
Men ak, bag ved ham velter sig et Vandbiærg!
Du naaer det ham. — Jeg seer ham ei. — Den
Arme!

Gunild.

O Himmel!

Ottende

Ottende Optrin.

Svend. Knud. Anders. De Forrige.

Svend.

Det er meer end Mænd kan udstaae! —
Er Deden da saa beeft, som sig en Pinsel!
Endnu engang, for Himlens Skjold, min Fader!
Gengang!

Anders.

Ne, Son! hvad kan vi tre aleene?
Ne kunde vi! — Dog nei, det var kun daarligt,
Det var formasteligt. — Ha, kielke Bagge,
Hvor er du da? og, Knud, hvor er din Fader?

Knud.

Ha var han her!

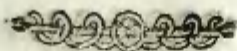
Svend.

Ved Himlen, Braget synker,
Før vi har talt! Er ingen da, er ingen,
Som føler Vn? — Udenffe, kolde Hiarter!
Har Frygt, har usel Frygt forstenet alle?

Anders.

Bort Uheld før og sig en See kan fremme
Den Modigste.

Knud.

Knud.

Ha Torden slaae de Feige!

Anders.

Skield ei min Søn! — de saa, som er tilstede,
Er unge Børn, og marveløse Gamle,
Og Leiede, som ikke fødtes Danske.

Knud.

Hvad, om vi skyde Baaden ud, og gribe
To eller tre, og kaste dem i Baaden,
Og siden spørge dem, om de vil hielpe?

Anders.

Tael ei saa vildt.

Svend.

Og skal han døe, den Arme?

Lise.

Vel, Fader! ofte har jeg trakt en Aare;
Min Arm er stærk; min Siel foragter Døden.

Svend.

Du, Lise, du?

Lise.

Jeg vil, om ingen anden!

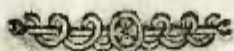
Svend.

Du, kække Lise, du?

Sisterne.

S

Knud.

Knud.

Kom, raske Pige!

Jeg vil omfavne dig!

Birthe.

Hun skal ei ene

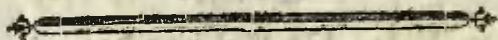
Gaae med! Jeg er saa stærk, som hun; ei heller
Er Livet mig saa kiert. Jeg er den femte!

Edend.

Hvad skal vi nu? Hvad, skal vi ei? — Ha, Lise,
Du hevner dig! — Det fattedes! — Ha kan jeg;
Ha kan jeg vove dig? — Og kan jeg negte
Den Døende din Hielp? — Ha jeg fortvivler?

Lise.

Det er mit Liv, du sørger for, du Stolte?

Niende Optrin.

Peder Knudsen. Jens Bagge. Søskene
og Søskinder. De Forrige.

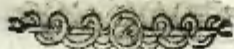
Knud.

Ha, Seier, Seier, Børn! Her er min Fader
Og Bagge. — Vaaden ud! — Griff, brave
Danskere!

Velkomne her til Herrefærd!

(Han begynder med de andres Hielp, at skyde Vaaden ud.)

Anders.

Anders.

Velkomne!

Nu har jeg Haab.

Svend.

Tak, evig tak, o Himmel,
Som frelst mig, og dog endnu den ene!

Bagge.

Det haster, som jeg seer. Vi fløi fra Gildet
Hos Møllerens, hvortil vi vare budne,
Saa snart din Dreng fortalte os det Uheld.

Knud.

Nu, Brødre, frisk om Bord! — Til Roeret,
Anders! —

Frisk, Svend!

Svend, (i det han gaaer i Baaden.)

Lev vel, min Lise, og tilgiv mig!

Knud, (i det han springer i Baaden)

Du, Gunild, hold os got Olvarmt, og mød os
Med Kruset i din Dør; det kan behøves.

Nu alle Mand, som een! nu træk med Kræfter!

(De begynde at ro.)

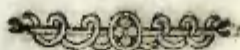
Gunild.

Fedsag dem Havets Gud! Beskierm dem, Fader!

(Fisken og Fiskerinderne fordele sig i to Høbe paa
Strandbredden.)

§ 2

Chor.

C h o r.

Fiskerne.

Havets mægtige Betvinger,
 Tael til Volgen i din Harm!
 Almagt, grib Orkanens Vinger
 Med en vældig udstrakt Arm!

Folkene i Baaden.

Ege Slag!

Dvæl ei længe!

Seie Tag,

Danske Dreng!

Fiskerinderne.

Boi, du Livets milde Fader,

Boi dit Dre til vort Skrig!

Byd, at Haabet ei forlader

Dem, som haabe kun paa dig!

Folkene i Baaden.

Nu er Tid;

Odder, snøe dig!

Træk med Glid,

Kraft og modig!

Fiskerne.

Sisterne.

Kieffe Seemænd, Hornbeks Vre!

Dannemand! det gielder nu.

Brave Slegt, dit Navn skal være

Danskets Roes, og kiert, som du.

Folkene i Baaden.

Alle Mand,

Rast og lige!

For mit Land!

For min Pige!

Sisterinderne.

Elfste Hob, fornem vor Klage!

Stil den, gvel den snart i Lyst!

Strøb, og vind, og iil tilbage!

Nyd din Seier ved vort Bryst!

Folkene i Baaden.

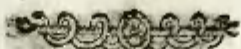
Stærke Tag!

Danmarks Krone!

Danmarks Flag!

Christians Throne!

(Baaden, som for Modvindens og Bølgernes Skyld,
har maattet slaae et Slag, tæt forbi det omtalte
Næs, tabes noaen Tid af Sigte, og Folkenes
Naaab kan ikke høres mere, førend de paa Hjem-
veien igien har naaet den samme Punt.)

Sisterne og Sisterinderne.

O Himmel, som bod os at elske vor Næste,
O frels dem, de Edle! beskiern dem, de
Beste!

Dit Bud gav dem Kiekhed, dit Bink
gav dem Haab.

Beskiern dem, som, selv paa den rasende
Bølge,

Paa Afgrundens Beie, saa villige følge
Din Kierlighed's Kæst og de Lidendes
Raab!

O Nordhav! vor Moder! vor Danmarks
Veninde!

O skaan dem, som daglig fortrolige finde
Liv, Mæthed, og Lyst i dit frugtbare
Skiod!

Vort Nordhav! vor Stoltthed! vor Bane
til Vre!

O skal dine skummende Bølger da være
Vor Skrek og de modigste Dannes
mænds Død?

(Vaaden begynder igjen at blive seet.)

Sisterne.

Fiskerne.

Himmel! Skuffer ei vort Dø?

Lor vi troe det Glimt af Haab?

Seier! Glæde fra den Hoie!

Han har hørt vort svage Raab!

Folkene i Baaden.

Hvor som jeg!

Ridding svige!

Soemands Leeg!

Alle lige!

Fiskerinderne.

Himlen saae til vore Taarer,

Seierfulde roe de hjem,

Hurtig slaae de raske Alarer;

Held og Glæde følge dem!

Folkene i Baaden.

Soemands Lyst!

Verdens Riger!

Siellands Kyst!

Hornbeks Piger!

Fiskerne.

Edle Hob, vor Koes og Glæde!

Held dit stolte Fødested!

Held dig, Ven, som kan betræde

Siellands lykkelige Bred!

Folkene i Baaden.

Rof et Strog!

Soemands Glæder!

Slæb og Spog,

Kamp og Hæder.

Fiskerinderne.

Jil, du raske Helte-Skare!

Jil, vor Ven! iil til vor Arm!

Glem din overvundne Fare,

Glem den ved vor omme Barm!

Folkene i Baaden.

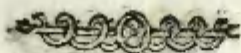
Griff i Land!

Seier lønner!

Alle Mand!

Danne-Sønner!

De springe i Land, og hielpe den afmægtige Skibbrudne af Baaden. Gnnild, Lise og Birtke omfarne ham paa det kierligste, gribe ham derpaa under Armene

og ledsage ham langsomt til deres Hytte. De fem,
som have reddet ham, følge efter. Imedens dette
gaaer for sig, synge Fiskerne og Fiskerinderne:

O Seier! han lever. Hans rolige Dø
Kan smile til Jorden, og prise den Høie;
Hans Hierte kan svulme af Haab og af
Fryd.

Omfavnner ham Dannemarks værdige Sønner!
O føler det Hierte, hvis Banken belønner,
Hvis Varme giengielder den ædleste Dyd!
(Fiskerne og Fiskerinderne gaae.)

Tredie Handling.

Skuepladsen er i denne Handling en Skov paa den venstre Side af Teatret. Paa den høire Side seer man Hytterne, og haaefor bliver man Glimt af Stranden saer igiennem Hytterne. Stormen har hørt op og det er en skøn Foraars-Dag.

Første Optrin.

Ndelhiem og Claus.

Ndelhiem.

Aria.

Saphirne Lust! og gyldne Ager!

Dg solvblaae, stolte, danske Strand!

Dg Helte-Glimt i Fredens Hytter!

Dg Vt af Skiold, hvis Vink beskytter,

Hvis omme Smil opelsker dem!

Selv Zemblas dorfske Søn indtager

Hans iisbedækte Fodeland.

Men her, hvor Held og Tryghed modtes,

Her glemmer Hiertet, hvor det fødtes,

Dg vælger Danmark til sit Hiem.

Et

Ei blot naturlig Drift og sæd Erindring
Af Ungdoms Lyk, ei blot en elsket Jordom
Opsylde mig med Danmarks Roes. Mit Hierte
Samtykker kun med raske Slag; det priser
Med al sin Ild, med denne Strøm af Flamme,
Som former sig til Lovsang paa min Læbe,
Det priser kun hvad Shen og moed Erfaring
Dg koldt og hardet Overlæg stadfæste.
Den enlige, særskilte, trygge Slette,
Mod Vold og Ran fra hver en Kant indgrøftet,
Hvis fede Dug opammer Med og Bølnst,
Dg sylder møtte Hyrderes Bryst med Lovsang,
Med altid venlig Dyd, og ædle Forsæt,
Dg Mandoms Ild, og Glimt af frugtbar Viisdom,
O, den skal alle Hedens Børn og alle
De aabne Markers Børn eenstemmig prise!
Det er dit Billede, mit elskte Danmark!
Saa skal hver Vandrer finde dig, og henrykt
Betroe sig til dit Lye, du Glæders Hauge!

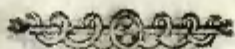
Claus.

Tilgiv mig, Herre, mig, som er ensfoldig,
Om det ei skikker sig, hvad jeg vil sige.

Odelhiem.

Tael frit! est du ei Dansk?

Claus.

Claus.

Jeg kan ei tale,
 Saa lærd, som J. Ei heller tør jeg fragaae,
 Hvad J saa smidt har sagt; skjønt, sandt at sige,
 Jeg fatter ei den fjerde Deel. Vel veed jeg,
 Bort Land er mig det kiereste paa Jorden.
 Det er i min Natur. Jeg, som J seer mig,
 Forloed det kun engang. — Jeg skulde prøve
 Mit Held til Søes, skjønt jeg var født en Bonde.
 Men neppe kom jeg fire Mil fra Bredden,
 Da græd jeg, som et Barn, og saae mod Landet.
 Og skjønt jeg frygter Søen ei, og skjønt vi
 Nød ærlig Kost og vakker Løn, saa græd jeg
 Den hele Tid; saa hjemmefra, saa vranten,
 Ved hver en fremmed Kynt, som andre Søefolk
 Unpriset høit, saa kold, saa tom i Hjertet!
 Det kom sig, som jeg fast har troet, fordi det
 Var ikke Dansk. Dog J forstaaer det bedre. —
 Men disse gode Folk, (det veed jeg sikkert,)
 Som før har vovet Liv og alt, at redde
 Den arme Mand, de boe ei nær saa herligt,
 Som J nu her saa kunstigen beskriver.

Odelhiem.

Troe mig, min Ven! ei Fiskeren, (endskjønt han
 Vist ei, som du, i Døren af sin Hytte
 Kan see sin Hiord og sine gylde Traver,)
 Kun den umættede Træl er arm, som skæler

Til Brødres Lod, og veier den, og sukker.
 See, om du kan, see med en Fiskers Dine
 Den rige, den utømmelige Kilde,
 Hvoraf han ofrer Mættelse og Glæde,
 Saa stor som din; forvissat, at hans Afkom
 Skal evig finde den utømt og aaben.

Claus.

Det kan de takke Gud og Danmarks Konge.

Odelhiem.

Og værdigt har de takket ham, de Edle!
 O sli en Handling, Claus, er meer end Lovsang!
 Dens Ane er Gudheds Folk, og Himlens Glæde,
 Og Folkets Roes, og Danne-Kongers Giengield.

Claus

Alt det er skient, men desio større Jammer,
 At Uheld just skal treffe dem, de gode,
 De kielke Folk, som vist fortiente bedre!
 Hver af dem, veed jeg, har kun lidt tilbeste;
 Men to af dem har tabt det sidste Glimt af Velsærd,
 Og just i Dag! et Garn, hvorpaa hvert Udsigt
 Af Bryllup med to elskte Meer beroede.

Odelhiem.

Det bliver da vor Sag, min Ven, som nyde
 De Kiekkes Lyst og Danmarks Lyst ublandet;
 Det er vor Sag, at prise den Algode

Bed

Ved Glimt, ved svage Glimt af ham, at hde
 Skjoldungens Barm sin elskte Told, sit Giengield,
 Smil, danske Smil! — Gaae derfor! fly!
 adspørg dem!

Udførst det mindste Spør af Disses Kummer!
 Alt ei de Edles Frygt, det Sløet, hvormed de
 Kun alt for gierne skiule Trang og Dyder,
 Maae følge Laare, som vi kan udslette.

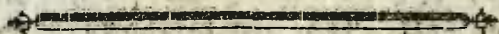
Claus.

Hist kommer een af dem, som tabte Garnet,
 Og hist den andens Brud. Hvor taus, hvor
 nedslaaet,

Hver gaar for sig! Det gaar dem nær til Hierte.
 Odelhiem.

Gaae, spørg enhver, som kiender dem paa Leiet,
 Spørg dem om alt, og søg mig her ved Stranden.

(Claus gaar ind i Leiet, og Odelhiem affides i Skoven.)

Andet Optrin.

Evend. Birthe, (knyttende.)

Duet.

Evend.

Alle føle Dydens Glæder;

Mig, kun mig, fortære Nag!

Birthe.

Birthe.

Alle lee; jeg ene græder,

Jeg, kun jeg, har tabt i Dag.

Evend.

Medynk var mit Hjertes Hede!

Birthe.

Mismod iisnede min Varm.

Evend.

Ik, min alt for vilde Brede!

Birthe.

Ik, min alt for blinde Harm:

Begge.

Alle fole Dydens Glæde;

Os, kun os, fortærer Nag.

Alle lee; vi ene græde,

Vi, kun vi, har tabt i Dag.

Birthe.

Angst, som qvæler!

Evend.

Nag, som saare!

Birthe.

Ik, min Brudgom!

Evend.

Svend.

Alf, min Brud!
Begge.

Kunde disse hede Taare

Glette vor Misgierning ud!

Svend.

Hiertet, som min Elſkte hader,

Bloder ved forſkyldte Saar.

Birthe.

Bryſtet, ſom min Ven forlader,

Sukker ved forſkyldte Kaar.

Begge.

Alle føle Dydens Glæde;

Os, kun os, fortære Nag.

Alle lee; vi ene græde,

Vi, kun vi, har tabt i Dag.

Svend.

Det er umueligt! Hvad? min Brud, min Liſe,
Hun mig ſaa pludſelig, hvad? hun mig utroe?
Mig, ſom hun elſker? Ha, jeg vil ei troe det!
Endnu engang, det er umueligt, Birthe!

Birthe.

Birthe.

Hvor ofte skal jeg sige det? Min — Himmel!
 Nu ikke min — af han, som var min Brudgom,
 Vel er han haard, men ingen daarlig Praler,
 Jeg kiender ham, han skiertser ei med Trusser,
 Og han, den Grumme! han har sagt og soeret,
 I Gunilids, i din Bruds, i alles Paahør,
 At han var trædt i Forbund med din Eise,
 Til Trods for mig og dig.

Svend.

Ha den Forræder!

Og hun?

Birthe.

Oh nu! Hun tier og samtnkker,
 Og ofte taler hun affides med ham.
 Saa klager hun paa dig. Du har foragtet
 Al hendes omme Angst, og kold og bitter
 Kaldt hende med, jeg veed ei hvad for Navne.

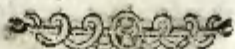
Svend.

Al alt for sandt! Dog Himlen veed, mit Hierte
 Det var ei koldt, ei haardt; min Siel var drucken
 Af Medynk mod de Lidende, jeg raste.
 Hun bad, hun klynkede af frngtsom Elskov;
 Og det var det, jeg kaldte feigt og ufelt.
 Ha jeg som kiendte dig! — Ha kielke Pige,
 Du viste snart, hvor lidt din Siel fortiente
 Saa haarde Ord! saa vild, saa grummen Brudgom!

Sisterne.

G

Birthe.

Birthe.

Åk du est reen, som Sne, mod mig! Jeg Daare!
 Vel var min Frygt, mit Mismod ei ubilligt!
 Hvad har vi nu? Hvad Hielp? hvad kan vi haabe?
 Men var det ei mit dyrt besorne Løfte,
 Min første Pligt, at deele Held og Uheld
 Med ham, den Elskte, som jeg gav mit Hierte?
 Og jeg saa pludselig, saa stolt, saa haanlig,
 Forkaste ham, den brave Knud! — Åk aldrig
 Kan han tilgive det! — Ei heller bør han!

Svend.

Vær stille! seer du ham? — Ha den Troløse!
 Hvor lumsk han leer! hvor stolt? — Ha nu jeg
 seer ham,
 Begynder alt mit hele Blod at kaage!

Birthe.

Jør Himlens Skjld, op ingen Kiø! Jeg jitrer!
 (Svend vil gaae.)

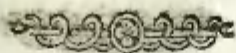
Tredie Optrin.

Knud. De Forrige.

Knud.

Ha bliv kun, Svend! Jeg hader, at forstyrre
 En ærlig Leeg. Jeg søgte kun min Vise.

Svend.

Svend.

Din Lise? din?

Knud.

Ja, min. Vel veed jeg, Frende,
Du troer mig vist en from, godhiertet Laabe,
Fordi jeg gladelig tog strax til Tasse
Med een, som du saa haanlig har forkastet.
Men Lise, skiont hun elsker lidt for kielent,
Lidt for blodagtig for en hærdet Soemand,
Saa har hun, troe mig, Svend, dog visse Dyder.
Hvad vil du meer? — Jeg saae hun drev for
Strømmen,

Og jeg var flot — som Birthe kan bevidne —
Hvad Under, at jeg entrede?

Svend.

Ha Spotter!

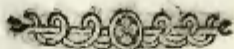
Jeg veed et, hvad der hindrer mig, at kryste
Din vindige, din edderskyldte Strube,
At sprænge den, som en oppustet Blære!

Knud.

Nu, Ven, maaskee du frygter dig for Analdet.
Men sig mig dog, hvad plage dig for Griller?
Misunder du mig det, som du foragter?

Svend.

Foragter? Jeg? Du veedst det, Inmske Stiemand!
Du veedst forvel, jeg har fortørnet Lise.

Hun kan foragte mig, hun kan bortstænge
Mit Hierte, om hun vil, i Havets Afgrund.
Hun gjør mig kun min Ret; jeg har forskyldt det.
Men du, Søerøver! du, som troer min Pige
En lovlig Pris for dig, saa snart du finder,
At jeg er kastet over Bord, ha vov ei,
At duve hende an! — ei, mens jeg lever!

Knud.

Vel! doe da snart! thi jeg er klar.

Svend.

Paa Stedet,
Her, strax affværg hvert Glimt af Haab om Life!

Knud.

Sov Rusen ud!

Svend.

Ha du er Dansk og Søemand!

Knud.

Og saa? Hvad meer?

Svend.

Viid, giennem dette Hierte
Gaaet Veien til min Brud!

Knud.

Og saa?

Svend.

Svend.

Bed Himlen,
Jeg skierter ei! Kom, er du Mand! forsvar dig!
(Han sætter sig i en angribende Stilling. Knud holder ham fra sig.)

Knud.

Er det dit Ålvor, Svend?

Birthe,

Ha Gunild! — Anders! —
For Himlens Skyld!

Fjerde Optrin.

Lise, (med Strikke-Toi i Haanden.) De Forrige.

Lise.

Hvad vil dette sige?

Knud.

Vi lege her kun saa.

Lise.

Ha, jeg forstaaer dig!

Kun saa, som Stormen skierter med en Seiler,
Som hvide Bølger kysse Skiærets Toppe,

Og sprudle Damp, og brøle høit af Raadhed.
O, jeg har seet de fromme Mandfolk skiertse!

Anud.

Hvem vover ei en Dyst sin Møe til Vre?
Hvad vil du meer? det er om dig, vi trettes.

Lise.

Is to om mig? en feig og usel Pige?

Svend.

Ha Lise! Lise! skal et Ord adsplitte
Den Pagt, som du saa tit besøerst? kuldkaſte
Bort sode Haab? Skal et usaligt Mundsveir,
Udstødt af Raserie, skal det fordemme,
Ha, skal det dræbe din trofaste Brudgom?

Lise.

Bort! aldrig samledes Foragt med Trofskab.
Gaae derfor, gaae! Jeg troer dig ei saa usel,
At frie til Piger, som du kanst forhaane.
Ei heller var du rasende; skient mueligt
Ophidset nok, at sige, hvad du tænkte.

Anud.

Nu vel! du seer da, Svend, at jeg er Manden;
Thi aldrig har min Mund forhaanet Lise.

Lise.

Bort! du est vild og grum, og haard som Klippen;
Og fuld af Svig som alle dine Bredre.

For

For evig vil jeg skne de falske Mandfolk,
At det ei gaaer mig, som den arme Gunver.
Merk paa min Sang om lille Gunvers Skiebne!

Romance.

Liden Gunver vandrer som helst i Nøel,
Saa tankesuld.

Hendes Hierte var Bør, hendes unge Siel
Var prøvet Guld.

O vogt dig, mit Barn, for de falske
Mandfolk!

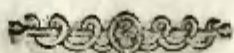
Liden Gunver meder med Silken-Snoer
Bed Havets Bred!

Da havedes Velgen, og Bandet foer
Saa bradt afsted.

O vogt dig, mit Barn, for de falske
Mandfolk!

Skion Havmand sig op af Havet skiod,
Bekledt med Tang.

Hans Døie var kjerligt, hans Tale var sød,
Som Harpers Klang.

Liden Gunver, du martrer mig Dag og Nat,
Med Elskovs Ild.

Mit Hierte vanslægtet, min Siel er mat.
O vær dog mild!

Du rekker mig kun din sneehvide Arm,
Paa Sæmands Troe;
Saa trykker jeg den til min brændende
Barm,

Saa faaer jeg Roe.

Liden Gunver, mit Bryst, bag sit haarde
Skjel,

Er blødt og ømt.

Trofast er mit Navn, min ukunstlede Siel
Foragter Skømt.

Og er dig min Arm til saa stor Behag,
Til Trøst og Roe;

Skion Havmand, saa skynd dig, saa kom
kun, og tag

Dem begge to!

Han trak hende fra den steile Bred,
Glad ved sin Sviig.

Som Storm var hans Latter, men St-
jerne græd

Ved Gunvers Liig.

O vogt dig, mit Barn, for de falske
Mandsfolk!

Spænd.

Jeg er ei falsk, som han; det vedst du bedre.

Dog skeer mig Ret. Ja, jeg tilstaaer, jeg solet,
Min Udfærd kan du, her du ei tilgive.

Jeg hader, jeg afstyner mig selv, den Blindhed,
Hvormed jeg demte dit retskafne Hierte.

Og jeg skal straffe mig! — Lev vel for evig! —

Uværd at see dig, du, som var min Glæde,

At sendes ved dit Diekast, at høre

De Læbers Bellind, som saa tit tilsoer mig

Mit Livs Enkelsalighed, al, hvad jeg ønskede;

Uværd at leve, vil jeg sige dit Alsyn.

Langt borte vil jeg skiule mig, min Jammer

I Mulm, og Storm skal dæve mine Klager.

Men først vil jeg frikende dig, min Lise,

Og her endnu engang tilstaae min Brøde.

Dit omme, dit maaskee for omme Væsen

Ansaae jeg ofte for elskværdig Svagbed;

Men da det stred mod mit oprørte Hierte,

Da syntes det mig seigt. Tilgiv mig, Lise!

G 5

Det

Det Mod, hvormed du siden selv tilbødst dig,
 At redde den Uheldige, det lærte
 Min hele Siel, at al din Frygt var Elskov,
 Om, kielen Elskov, kun deri at lasse,
 At den var ufortient, spildt paa en Daare,
 Som kun miskiendte den.

Lise.

Jeg kan ei længer! —
 Af Svend! fortryder du da hine Navne,
 Hvormed du kaldte mig?

Svend.

Af spørg mit Dø,
 Og svar dig selv! Mig binder Veemod Læben.

Lise.

Jeg har da holdt mit Ord, og, Svend, her er jeg,
 Bereed . . .

Svend.

Hvortil?

Lise.

At skiule mig i Mulmet,
 At trodse Storm og Død med dig, min Elskte.

Svend.

O Himmel! — og dit Ord til Knud?

Lise.

Lise.

Var Paafund.

Udsørg ham kun.

Knud.

Ha taabelige Pige,
Godhiertede, saa let kan du tilgive?

Lise.

Og du gjør best, om du tilgiver Birthe.

Knud.

Du skiertfer. Det er mig, som hun forskydem
Birthe.

Du veedst det bedre, Knud.

Knud.

Jeg veed, du agter
Mig og min Drom saa lidt, som du vilst give
Din Haand derpaa, at doe med mig af Mangel.
Birthe.

Ha glæd dig, Grumme, at du fandst en Aarsag,
At bryde hver en Fed!

Knud.

Og det var daarligt,
At legge Baand paa disse tomme Hænder.

Birthe.

Birthe.

Jeg kiender dig. Et Ord, som Angst og Kummer
Den Tid afdvang min alt for raske Tæbe,
Det Ord har ei fortørnet dig.

Knud.

Nei, Birthe,
Ord, Pigers Ord, fortørner ei den Kieffe.
Men just den Angst, du taler om, din Brød-Sorg,
Dit alt for nærige, dit snevre Hierte,
Din ringe Tillid til min Arm, dit Mismod,
Det er min Siel en Gift, det bør fornærme
Hver ærlig Karl, som har en Haand at røre.

Lise.

Men synes dig vor Frygt saa reent utidig?
Er ei vort Bundgarn tabt? Hvo skal betale
Saa stor en Gield? Hvormed skal vi begynde?
Hvad kan forhverves uden Baad og Redskab?
Alf merk og ængstlig nok er hver en Udsigt!
Hvad kan vi Arme nu? hvad kan vi;

Knud.

Stræbe.

Lise.

Ja, stræbe, men for alt anraabe Himlen.

Qvartet.

D v a r t e t.

Lise.

J Himle, beskytter
De hellige Baand,
Som Kierlighed knytter
Med bævende Haand!

Alle.

J Himle, beskytter
De hellige Baand,
Som Kierlighed knytter
Med bævende Haand!

Svend.

D yndigste Kiæde,
Som Kierlighed fletter
Af Pligt og af Glæde!

Lise og Birthe.

Du sinker og tletter
De rappeste Hænder.

Svend og Knud.

Du styrker og letter
Det Bryst, du omspænder.

Lise.

Lise.

Du nager.

Birthe.

Og brænder.

Svend.

Du fryder.

Rnud.

Og letter.

Alle.

O yndigste Kiede,

Du nager og brænder,

Du fryder og letter

Det Bryst, du omspænder.

Lise.

O ængstende Kiede,

Som Kierlighed fletter,

Hvor mørk er din Glæde!

Lise og Birthe.

Hvor mørk er din Glæde!

Svend og Rnud.

Hvert Leed er en Glæde.

Lise.

Lise.

Som tynger.

Svend.

Som letter.

Knud.

Som styrker.

Birthe.

Som trætter.

Alle.

O ængstende Kiede!

O yndigste Baand!

Hvor mørk er din Glæde!

Du tynger og letter,

Du styrker og tretter

Vor bævende Haand.

Lise og Birthe.

Naar Armod skal bindes,

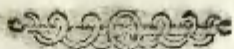
Er Blomster-Baand tunge.

Svend og Knud.

Kan Armod da findes

Hos Kasse og Unge?

Lise

Lise og Birthe.

Hvad har vi da?

Svend og Knud.

Hænder.

Lise og Birthe.

Ja, tomme.

Svend og Knud.

Men slynke.

Lise og Birthe.

Ha Baand, der omspænder

Arbeidsomme Hænder,

De trætte og slynke!

Svend og Knud.

Kun Døden kan kvæle

Den Jæder, som brænder

I modige Hierter.

Lise.

Uf Sorger!

Birthe.

Og Smerter!

Lise.

Lise.

Lise og Birthe.

Ha Sorger og Smerter
Kan fue, kan qvæle
De munterste Sieler,
De modigste Hierter!

Evend og Knud.

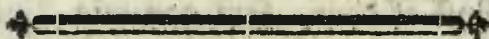
Skal Haabløshed ende
Den yndigste Riede?

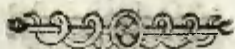
Lise og Birthe.

Kun Himlen kan vende
Bort Mismod til Glæde.

Alle.

I Himle, beskytter
De hellige Baand,
Som Kierlighed knytter
Med bævende Haand!

Femte Optrin.

Gunnild. Anders. Thomas. De Forrige.

Gunnild.

Her, Børn, her bringe vi vor Bøn. Hans
 Hierte,
 Maaskee for varmt i det han troer at fylde
 Medskabninger og blot Algodheds Redskab,
 Fordi de glade gjorde, hvad de burde,
 Hans gode Hierte svolmer af et Forslag,
 Hvortil vi to har svart, hvad hver bør svare.
 Men ei tilfreds paastaaer han at forsøge,
 Om I maaskee vil seie ham. Ei vil vi
 Afslaae ham denne Bøn. Vi veed for sikkert,
 I troer, som vi og alle brave Danske.

Thomas

Ei meer, Værdigste! ei meer, min Moder!
 O merker — føler dog, som jeg — I Edle!
 Hvad jeg har tænkt, er ei et dristigt Forslag;
 Det er en Bøn, en ivrig Bøn. Jeg trængler
 En salig Lyst af dem, som gav mig Livet.
 O dette Guld, som I, kun I har vristet
 Af Havets gridske Svælg, det er dog eders!
 O letter mig for denne Last! o skienker
 Min Siel det Haab, den Lise at opfylde

Dog

Dog noget af sin Pligt! den Fryd at ende
De ædlest, de beste Danskes Kummer
Som de har endt min Angst! — Jeg veed hvad
Uheld . . .

Det Guld, I Biergede, kan just betale
Et Bundgarn, og en Baad, og hvad I bruge;
Og skienke mig den Vellyst at besordre
Den dydigste, den heldigste Forening.

Evend.

Jeg troer dig, arme Ven! det kan ei være
Din Hensigt, at fornærme os.

Knud.

Mig undrer,
Hvorfor du ei har hængt din Pung i Mersæt,
Til Løkkemad for vore danske Søemænd!

Gunild.

Du est for haard, min Knud.

Birthe.

Jeg har et Anske.
Blev det mig undt, at svare for os alle . . .

Knud.

Du, Birthe?

Unders.

Du?

Gunild.

Hvorfor just du, min Datter?

Lise.

(som har talt noget affides med sin Søster.)

Tilstøder Birthe denne Lyst. Jeg lover,
Hun svarer, som hun bør.

Evend.

Vel! vi vil høre.

Knud.

Min Mening dog uskadt.

Birthe.

Tor jeg, min Moder?

Gunild.

(ligesom vaagnende af dybe Tanker.)

Hvad vil du, Barn? Jeg var adspredt. Jeg
tænkte

Paa Sagnen om en vis vanartet Fisker. —

Tilgiver, Børn! min Alder gier mig snaksom;
Dg Visen er kun kort.

Knud.

Syng den, vor Gunild!

Gunild.

R o m a n c e.

En Edder-Fugl var haardt i Klemme,
Dg skreg om Hielp til Himmelen.

En

En Fisker hørte Fuglens Stemme;

Og skyndte sig, og frelst den.

Alt favre Fugl, Nord-Havets Ære,

Hvor glad er jeg, som frelst dig!

Hvor hvide, skionne, bløde Fiere!

De skal herefter varme mig.

Saa plukkede han gridst den Arme;

Og halvdød klager den med Ret:

Ha grumme Haand, som tog min Varme,

Hvi gavst du mig mit Aandedræt?

Birthe.

Alt Moder, jeg forstaaer din Sang! — Dog
troer jeg,

Mit Hierte trængte mindst til den Erindring.

Det er mig dybt, maaskee for dybt indprentet,

Alt Mangel er saa grum, som Storm og Bølge.

Ved Savn af det, som ingen kan undvære,

Og blot ved daglig Trang til andres Medynk,

Blev Livet dig hos os, som før paa Braget,

Ei længer Liv, blot Kummer for at leve.

Derfor, o Fremmede! und dine Bønner

Den Handling, som du troer saa god; og skionsom,

Beed dem ei selv fordærve den ved Misshed!

Den Danstes Liv er ei tilfals, og, troe mig,

Hver Binding er ham leed, om ikke haanlig,

Som ei hans valgte Næringsvei tilbynder.
 Derfor skienk os din Agt! Dit Liv, din Glæde
 Var Disse Giengiæld nok. Den blide Himmel,
 Som frelste dig, skal sørge for os andre.

Knud.

Det var min Brud, min brave Møe, som talte!
 Omfavn mig! Glem vor Tvist! — Brum, naar
 dig lyfter!

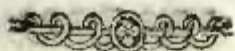
Kuul frisk i mine Seil! Hvad, mon jeg agter
 Den Storm, der blæser fra saa got et Hjørne?

Gunild.

Du seer da, Fremmede, mit Ord stadfæstet,
 At vore Børn var eet med os. Tilgiv mig
 De Glædes Taarer, som du seer mig sælde.
 Troe mig, det er ei Stoltthed af min Seier;
 Ei heller, at jeg daarlig skulde tænke,
 At sliq en Udsærd var saa stor og sielden.
 Jeg veed for vel, at her til Lands, de fleste
 Bist svarte dig, som vi har svart. Du seer kun
 En Moders ømme Fryd! — Omfavn mig, Birtbe!

Thomas.

Alf alt er skient og hypperligt! Jeg ene —
 Tilgiver mig! — jeg er nedtrykt, veemodig,
 Halv, synes mig, halv skamsfuld ved mit Forslag.
 Dog var det meent saa vel! Ha var mit Hierte
 Sig selv den mindste Drom bevidst om Giengiæld,
 Da

Da brast det i min Barm! — Dog nei, umueligt!
 Det kan ei ligne Guld ved Dyd, ei heller
 Fornærme saa reiskafne Folk. Jeg tænkte:
 Det kan afhielpe Disses Nød, som hialp dig,
 Og trøste dem, og hastig sammenknytte
 To ædle Par. Det var min stolte Glæde.
 Og, af hvi skal den røves mig? og Kummer
 Formørke Disses Veie? Ha det er bittert?
 Hvo skal nu ende den? Hvo kan, hvo vil det?

Siette og sidste Optrin.

Odelhiem. De Forrige.

Odelhiem.

Den Himmel, som de stoelte paa. — Tilgiver,
 Om jeg for frie, som ubekiendt, begierer
 En Deel, en ringe Deel af denne Bellyst;
 Thi Bellyst er de Rødles Twist om Dyrer! —
 Jeg selv har ved en Hændelse fornummet
 En Deel af det I trettet om; det andet
 Har Claus berettet mig. Nu er mit Ønske,
 Min Bøn, at det mit varme Hierte sæler,
 Det Himlen vidner i min Siel, maa høres!

Knud.

Vi veed ei, hvo du est.

H 4

Odelhiem.

Odelhiem.

En Danst.

Knud.

Bes! tael da!

Odelhiem.

Alt du, min Ven, tilbødst, hvad du formaaede
Til Disses Bes, var Pligt. Din omme Iver
Forædler den; dit Liv var værd at frelses.

Og at de Kieffe rødme ved dit Forslag,
Og skæne din Gave meer, end haabløs Kummer,
Det var Natur hos dem, og ei uventet.

Hvert Støvgran af dit Guds, som du paatvangst
dem,

Skal hastig dybt nedtrykke dem, og mærke
Den Lust, de nyde, den, de blot attraaede;
Dit Bes, din Taks, din Glædes rene Taare,
Ei heller undres jeg, om slige Hierter
Vil omme sig ved hvert et synligt Giengield.

Thi hvad er skönt, som Dydens egne Straaler?

Og Tanken om et Side-Blink til Binding

Kan alt beskygge den — det veed Ketskasne. —

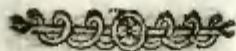
Dog, Brødre, bed vor Pligt, at vi modtog

Den ubegierte Løn, som Himlen skienker.

Gunild.

Vi har modtaget den.

Odelhiem.

Odelhiem.

Det veed jeg, Edle!

Dog naar tør Støvet vrage Gud, og sige:
Hold op! det er mig nok! meer vil jeg ikke!
Og har vi ei hos os en kierlig Moder,
Som kan paatvinge Løn?

Evend.

Hvor?

Knud.

Hvilken?

Odelhiem.

Danmark.

Det var dets høie Ret, dets Vel, dets Ære,
At lønne Dyd, som at bestraffe Laster.
Vel maa den smmeste blant Mødre slippe
Det Baand, hvorved hun holder os, og frngtsom
Betroe vor Goedstie til os selv og Himlen,
Før vi kan naae den rene Dyd, den Kilde,
Hvoraf al hendes ægte Glands udstømmer.
Dog lokker hun endnu. — Ei os, ei Kieffe,
De naae den selv; men vore svage Brødre,
Dem lokker hun, og er det hendes Belsfærd
At lede dem derhen ved Bøn og Løfter,
Bed sikkert Haab, ved Rne om andres Giengield.
Og I, som nu dog sukke ved at føle,
At selv den skønneste blant eders Dage,

Udmerkede sig ved grumt, usengtet Banheld,
 Ved Tab af alt, ved Nag af haables Elskov;
 Og vil I vel, at Fremmede skal sige:
 De Arme hædrede det stolte Danmark,
 Med Glandsen af en ædel Daad — og nedsank
 I Nød og Sorg, som Danmark ei har lindret?

Knud.

Min Siel er dansk! og var ham Styrke tienligst,
 Der, naar jeg hører det, tør knye mod Danmark!
 Og hvad det bød, bør ei forsmaaes, det veed jeg!
 Dog hvor, og naar, og hvad det skal tilbyde,
 Os til en Trøst og andre til Opmuntring,
 Det, Herre, det er meer, end jeg begriber.

Nedelhem.

Viid, at det alt udstrakte sine Arme
 Til Hielp! — Thi mægtigt er dets Vink, og evig
 Dets tause Lov, til sine rige Sønner;
 At skatte til de Kieffes Dyd; at troe det
 Just Belmagts Pligt, at hde dem den Lise,
 Den Drift, og selv den Glands, som Guld kan give,
 Held mig, at Rigdom blev min Lod! og at jeg
 Var nær, og hørte Danmarks Røst! O Brødre,
 O under mig den Belløst at adlyde
 Saa om en Moders Bud! Jeg har adlydt det!
 Alt har jeg nedlagt hos min Ven paa Gaarden,
 Hvad Varn, og Baad, og Bryllupsfærd kan koste.

Og

Dg til vor Anders og de to Retskasne,
Som kielte tog enhver sin Deel i Jaren,
Et Hæders-Legn, af samme Værd, som eders.
Dg til et Speil for Verne-Værn, skal aarlig,
Indtil den sidste af de Fem er jorder,
Paa denne Dag den skienne Daads Erindring,
Fornyes ved samme Pant paa Danmarks Bisald,
Alt dette har jeg serget for; det, Brødre,
Har Dyden og mit Fødeland befalt mig.

Evend.

Dit Ord, o Fremmede, var stort og herligt;
Men det bestyrter os!

Rnud.

Jeg troer ved Himlen,
Min Siel er Vør! naar var jeg saa quindagtig?
Foragt mig ei, fordi du seer min Taare!
Hvad skal jeg svare dig? Tael du, vor Anders!

Anders.

Jeg føler det, du est den ædle Landsmand,
Hvorom vor Ven fortalte fer. — Retskasne!
Gier, hvad du vil! Du har fortient den Glæde,
At hielpe brave Dannemænd! Jeg tænker,
At vrage sligt, var blot haardnakket Stoltshed.

Gunild.

Det var Ufsiønsomhed og Trods mod Himlen!

Rnud,

Knud,

(han tager Odelhiem i Haanden.)

Tak, brave Mand!

Svend.

Vi takke dig, du Adle!

Lise.

Vor Faare takker dig!

Odelhiem.

Ei mig, men Danmark!

Er ei dets Fæst i Dag? Jeg har besørget,
 At vi ved Sang, og et fortroligt Begger,
 Og vore Pigers Lyst, ved raske Dantse,
 Kan slutte den. Derfor, I brave Brødre!
 Vil vi nu glemme alt, og blot erindre
 De modige, de lykkelige Danske.

C h o r.

Odelhiem.

O Dyd! hvor Byrder ikke quæle,
 Hvor Kummer nager ei din Rod;
 Hvor Held befrugter ædle Siæle,
 Og Frihed varmer cimbrisk Blod;
 Bag Danne-Kongens trygge Hegn
 Er modne Dyders Føde-Egn.

Alle.

Alle.

Bag Danne=Kongens trygge Hegn
Er modne Dyders Føde. Egn
Gumild.

O Fromhed! hvor du, vis paa Hæder,
Fortrolig selv med yngre Aar,
Tør dele dig imellem Glæder,
Som Jorden har og Himlen spaaer;
I Skyggen af din Dannebod
Opammer du det ægte Mod.

Alle.

I Skyggen af vor Dannebod
Opammer Fromhed ægte Mod.

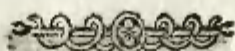
Anders.

Hvor Smil af Himlen synlig lønner
Flid, Indsigt og Erfarenhed,
Som styre Modets raske Sønner
I prøvet Klogskabs trygge Fied;
Hvor Viisdoms Vink er Kieffes Fryd,
Forædles Mod til Helte=Dyd:

Alle.

Bed Viisdoms Ven, vort Nordens Fryd,
Forædles Mod til Helte=Dyd.

Lise.

Lise.

Hvor Mod kun fordum kunde smelte
 De kiefte Skiold-Moers haarde Barm,
 Der hvile, der belønnes Helte
 Endnu som før i Elskovs-Arm.
 De danske Pigers Kierlighed
 Er Jld, som Kiekhed tændes ved.

Alle.

De danske Pigers Kierlighed
 Er Jld, som Kiekhed tændes ved.

Evend.

Hvor tusind skionne Fodspor lære
 Beskedne Dydens varme Ben
 En baned Alfærvei til Vre,
 Og Haabet bød ham følge den;
 Paa Danmarks minderige Kyst
 Spaae Farer selv kun Roes og Lyst.

Alle.

Paa Danmarks minderige Kyst,
 Spaae Farer selv kun Roes og Lyst.

Birthe.

Hvor Brødre kappes om at bøde
 Paa ubekiendte Brødres Tab,
 Hvor

Hvor Haab og Hielp og Medynk møde
! Fortvivlelsen i Dodens Gab,
Bed Dans venskabelige Bred
Er Svig og Ondskab ene ræd.

Alle.

Bed Dans venskabelige Bred
Er Svig og Ondskab ene ræd.

Knud.

O elskte Hav! din Vande tænder
Sin raske Giering i vort Blod;
Din Bølge harder Bryst og Hænder,
Din Lufst udvider Haab og Mød.
O Nord-Hav! du vor Roes og Lyst,
Du sprudler Ild i Danskens Bryst.

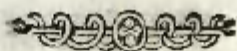
Alle.

O Nord-Hav! du vor Roes og Lyst,
Du sprudler Ild i Danskens Bryst.

Alle Mandfolkene.

I gylde Sletter, smiler trygge!
Bruus i din Stolthed, sølvblaa Strand!

Alle

Alle Fruentimmerne.
Hvil evig i Skioldungers Skjgge!
Vær evig Heltes Fødeland!

Mandfolkene.
O Danmark, vær de Edles Hiem!
Fruentimmerne.
Og alle prise dig og dem!

Alle.
O Danmark, vær de Edles Hiem!
Og alle prise dig og dem!

Syngespillet endes med Dands af Siskere og
Siskerinder.

Alle Thronbesteigungen

Es ist ein Glückwunsch und ein Segen

Das wir alle seine Thronbesteigung

beglückwünschen

Es ist ein Glückwunsch und ein Segen

Alle Thronbesteigungen

Es ist ein Glückwunsch und ein Segen

Alle

Es ist ein Glückwunsch und ein Segen

Es ist ein Glückwunsch und ein Segen

Es ist ein Glückwunsch und ein Segen

Alle

THE UNIVERSITY OF
THE STATE OF NEW YORK
IN SENATE
JANUARY 1840
REPORT OF THE
COMMISSIONERS OF THE
LAND OFFICE
IN RESPONSE TO A
RESOLUTION PASSED
BY THE SENATE
MAY 1839
ALBANY: J. B. LEECH, PRINTER.
1840.

